

NIEUWE AVONTUREN

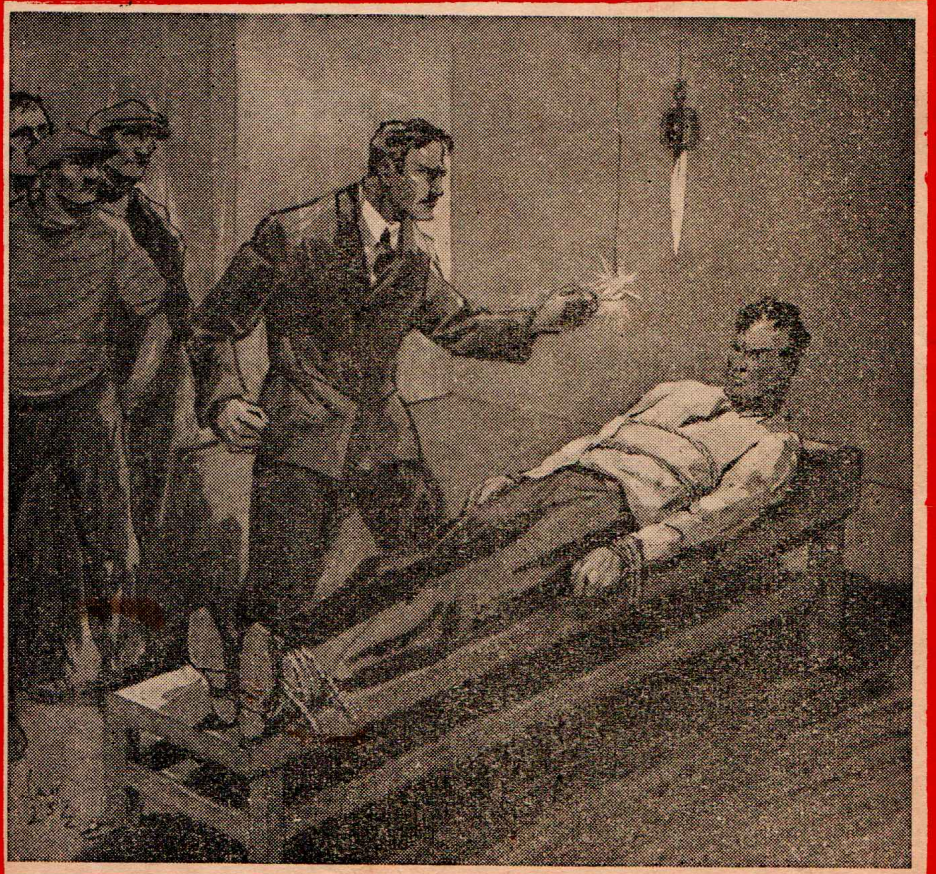
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

KIDNAP

N° 2423

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

KIDNAP

HOOFDSTUK I

HET BEDELKIND

Laat in de avond van een gure dag wandelden twee deftig geklede heren, gehuld in hun regenmantels, waarvan de kraag opstond, met langzame schreden door de Tooleystreet, een brede straat die op de zuidelijke oever van de Theems, bij Londonbridge begint en eindigt bij de Dockheadstreet.

Aan hun houding en hun kleding was het aanstonds te zien, dat zij niet thuisbehoorden in deze wijk.

Zij rookten ieder een sigaret en schenen in gedachten verdiept te zijn, want sedert enige tijd hadden zij geen woord met elkander gewisseld.

Deze beide mannen waren John Raffles en zijn vriend Charles Brand.

Een paar uren geleden hadden zij de conversatiezaal van de Windsor Club

verlaten, van welke vereniging de Grote Onbekende vice-president was in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen.

Meermalen gebeurde het, dat Raffles soms zelfs midden in een gesprek zijn plaats aan de grote leestafel verliet, zich zijn overjas liet geven in de vestiaire en de straat opliep.

Hij kon dan uren lang achtereen door de straten der wereldstad zwerven, vergezeld door zijn trouwe vriend en secretaris Charles Brand, die zijn stilzwijgen steeds eerbiedigde, en niet anders sprak, dan wanneer zijn vriend uit zijn stilzwijgen ontwaakte, en het woord tot hem richtte.

Deze avond was hetzelfde gebeurd.

Raffles had schijnbaar genoeg gekregen van de gesprekken in de conversa-

tiezaal van de club, die over niets anders hadden gelopen, dan over renpaarden en beurs-speculaties.

Zonder zich te bekommeren om de weg die hij insloeg had Raffles geruime tijd zwijgend voortgelopen, de ene sigaret na de andere rokend.

Zonder precies te weten waar zij waren hadden de beide vrienden de Londonbridge overgestoken en waren zij de Tooleystreet ingeslagen.

Het was omstreeks elf uur in de avond, toen zij de hoek bereikten van de Stoneylane, een smalle straat, die op de Theemskade uitkomt.

Plotseling bleef Raffles staan en legde zijn hand op de arm van Charles Brand.

— Wat is er? vroeg de jongeman op zachte toon.

— Luister eens goed, antwoordde Raffles fluisterend.

Op een paar passen afstand deed zich een zachte stem horen, die op smekende toon vroeg:

— Een aalmoes voor mijn arme moeder, mijnheer. Wij hebben zo'n honger en niets in huis.

Deze klacht werd telkens opnieuw herhaald.

Blijkbaar werd zij geuit door een klein meisje dat neergehukt zat op een stoep van een huis in de nabijheid.

Het kind was mager en in votten gekleed.

Het huiverde van de kou en trachtte tevergeefs enige warmte te vinden in een dunne omslagdoek, door deze zo dicht mogelijk om de magere schouders te slaan.

Zelfs bij het onzekere licht van een naburige straatlantaarn kon men de fraaie blonde kleur van het haar onderscheiden.

Telkens als er een voorbijganger langs de stoep kwam, stak het meisje de hand op en herhaalde haar eentonige klacht.

Na enige tijd het kind te hebben gade geslagen, vroeg Raffles op zachte toon aan zijn vriend:

— Valt je de wonderlijk beschaafde klank van de stem van dat meisje niet op?

— Ja inderdaad, Edward. Het is zeker geen kind uit deze wijk.

— Ik geloof, dat het geen Londens kind is, Charles, hernam Raffles. Naar de spraak van het meisje te oordelen, zou ik zeggen, dat het uit Schotland afkomstig is.

Onder het spreken had Raffles in zijn zak getast.

Hij kwam enkele schreden naderbij, tot hij vlak voor het meisje stond en keek het aandachtig aan, en zag dat het kind ongeveer zes jaar oud kon zijn.

Het keek schuw naar Raffles op en stak haar handje uit.

Raffles liet een geldstuk in de hand van het kind glijden en greep dat handje beet.

Toen vroeg hij, en zijn stem nam een warme klank aan:

— Leven je vader en moeder niet meer, kleintje?

Tot zijn verbazing antwoordde het kind niet direct, maar wierp een schuwe blik terzijde.

Raffles keek nu zelf in die richting en zag op enige afstand, half in het duister, een in lompen geklede vrouw staan.

— Heb je mij niet verstaan, kleine meid, vroeg Raffles vriendelijk. Ik vroeg je of je vader en moeder nog leven.

— Neen, mijnheer, vader is dood, antwoordde het kind zacht.

— Al lang?

Weer scheen het meisje te aarzelen.

— Drie jaren, mijnheer, antwoordde het toen fluisterend.

Raffles schudde het hoofd.

— En je moeder, leeft die nog en wat doet zij?

Weer gingen de blauwe ogen met een schuwe blik naar het wijf, dat op enige afstand onbeweeglijk stilstond.

Toen antwoordde het kind met eentonige stem, als een van buiten geleerd versje:

— Mijn moeder werkt bij de mensen, maar zij is zwak en kan maar weinig verdienen. Wij hebben vaak honger en het is zo koud bij ons thuis.

Weer schudde Raffles het hoofd en wierp Brand een blik toe, waarvan deze de betekenis maar al te goed begreep.

Menigmaal was het voorgekomen, dat

Raffles, als hij zulk een rondwandeling door de arme volksbuurten van Londen had gemaakt, dagen lang in een verbitterde gemoedstoestand verkeerde, en die tijd doorbracht met het beramen van een gehele reeks inbraken bij rijke nietsnutters « uit wraak » zoals hij dan zei.

Maar nu vielen zijn blikken opnieuw op de in lompen gehulde vrouw.

Langzaam ging hij naar haar toe.

Dadelijk nam het mens een onderdanige, smekende houding aan.

De beweging was niet ontgaan aan Raffles' aandacht, evenmin als de veranderde uitdrukking van haar gelaat, die eerst loerend was geweest, maar nu vol roerende, om medelijden vragende hulpeloosheid was.

— Zijt gij de moeder van dat kind, vrouwtje? vroeg Raffles, terwijl hij met moeite zijn afkeer overwon.

De vrouw knikte en er kwam een grote, rode zakdoek te voorschijn.

— Het komt mij bijna ongelooflijk voor, ging Raffles op bittere toon voort. Je zoudt de moeder van dat arme meisje zijn en toestaan, dat zij hier in de gure wind op straat bedelt, inplaats van in haar bedje te liggen?

De vrouw scheen nu het ogenblik gekomen te achten om in snikken uit te barsten.

— God weet het, mijnheer zei zij op larmojante toon, dat ik niets liever zou willen, dan haar thuis te laten, maar ik kan niet, dat bezweer ik u. Wij hebben vandaag nog niets te eten gehad en er is geen brandstof in huis.

Raffles keek de vrouw scherp aan.

Hij had op dat ogenblik onmogelijk de reden kunnen opgeven, maar hij voelde als bij intuïtie dat de vrouw geen waarheid sprak.

Hij bedacht zich even en vroeg toen snel:

— Je man is dood, zegt je dochttertje?

— Ja, mijnheer, al vier jaren.

Raffles keek verrast op.

— Vier? vroeg hij. Het kind zei, dat het er drie waren.

Een snelle blik vloog uit de donkere ogen naar de plaats, waar het kind nog altijd zat.

Toen liet de vrouw een meewarig lachje horen.

— Dolly vergist zich wel eens meer, mijnheer zei zij zoetsappig.

Raffles bemerkte nu, dat er enige late nieuwsgierige voetgangers kwamen toelopen en zei snel en op gedempte toon:

— Hoor eens, vrouw, ik kan het niet aanzien, dat dit lieve kind bij nacht en ontij hier op deze koude stoep moet zitten bedelen. Als je mij het kind wilt afstaan, dan zal ik zorgen dat zij een behoorlijke opvoeding en een menswaardig bestaan krijgt.

De vrouw scheen te schrikken, en barstte opnieuw in weeklachten los.

— Hoe kunt gij mij dat vragen? mijnheer, jammerde zij. Zij is alles wat ik in deze wereld bezit. Neen, nootd zal ik mijn lieveling afstaan.

Raffles maakte een gebaar van ongeduld.

Hij zag, dat er steeds meer voorbijgangers aankwamen en vreesde voor een relletje.

— Hoor eens hier, vrouw, zei hij, ik wil niet, dat je er schade door lijdt en ik verzeker je, dat het om het bestwil van je kind is. Je moest de hemel danken dat er op deze wijze voor haar toekomst gezorgd wordt, en dat iemand haar aan deze omgeving wil onttrekken en haar voor honger en ellende wil bewaren. Kort en goed, ik zal je twee honderd pond geven, als je mij het kind afstaat. En natuurlijk zul je dan het recht houden, om het te allen tijde te komen bezoeken.

De vrouw scheen te aarzelen.

Er lag een uitdrukking van hebzucht in haar donkere ogen.

Met moeite scheen zij aan de verleiding weerstand te bieden.

Maar toen wierp zij een schichtige blik achter zich, als stond daar iemand, die haar met zijn ogen in bedwang hield en antwoordde:

— Neen, mijnheer, ik kan, ik mag het niet doen. Dolly is mij te lief. Ik kan haar niet missen.

En blijkbaar om een einde aan de zaak te maken door een volksoptocht te verwachten, barstte de vrouw eensklaps

in zulke luide jammerklachten los, dat het meisje op de stoep verschrikt opsprong en naar haar toekwam.

De vrouw sloeg met een dramatisch gebaar haar armen om de schouders van het kind, dat met een schuwe blik naar haar opzag.

Raffles achtte het geraden om niet langer aan te dringen.

Hij bevond zich hier in een volksbuurt en hij wist bij ervaring, dat de mensen zeker de vrouw gelijk zouden geven en tegen hem partij zouden kiezen, al was het slechts, omdat hij als een heer gekleed was.

Hij haalde de schouders op, wierp nog een blik op het mooie blonde haar van het kind en zei toen:

— Gij moet het zelf weten. Maar ik verzeker u, dat gij verkeerd doet. Kom, amice, zo wendde hij zich tot Brand.

De beide vrienden sloegen hun regenmantel dicht en zochten heen, drukten hun hoed in de ogen en verwijderden zich met haastige schreden.

Het was hoog tijd, want reeds werden achter hen dreigende kreten gehoord, die niets goeds voorspelden.

Raffles en Brand matigden hun schreden pas, toen zij op hun terugweg de Londonbridge voorbij waren.

Toen Raffles onder een straatlantaarn bleef staan, om een sigaret aan te steken, zag Brand dat zijn trekken een vastberaden uitdrukking hadden.

— Wat denk je van dat kind? vroeg de jonge man. Heb je er wel op gelet wat een mooie ogen het had, en hoe fijn besneden haar gezichtje was?

— Natuurlijk, amice, dat zou iedereen opvallen, die het kind ziet.

— Ik kan mij niet begrijpen, dat dat wijf de moeder was van dat lieve meisje.

— En ik durf er mijn hoofd wel onder verdedden, dat zij het niet is, hernam Raffles. Niet alleen leek het kind hoegenaamd niet op haar, wat desnoods nog te begrijpen is, maar ook weigerde de vrouw een voor haar buitensporig hoog bedrag om mij het kind tegen zeer gunstige voorwaarden af te staan. En dat niet spontaan, maar klaarblijkelijk, nadat zij erover had nagedacht. Neen, dat kind is een gehuurd, misschien wel een gestolen bedelkind, zoals men er te Londen, helaas, nog maar al te veel vindt. En daar het wijf mij het kind niet vrijwillig heeft willen afstaan...

— Welnu?

— Zo zullen wij het ontvoeren.

HOOFDSTUK II

DE ONTVOERING

De volgende dag had Raffles alles voor zijn plan in gereedheid gebracht.

Brand had hem zelfs niet gewezen op het gevaarlijke van zijn voornemen, daar hij wel inszag, dat dit toch niets zou helpen.

Raffles voelde in zijn ziel, dat het arme wichtje een ellendig leven leidde, en hij wilde daaraan een einde maken.

Henderson, de reusachtige chauffeur van Zijne Lordschap, werd geroepen en kreeg zijn instructies.

Het spreekt vanzelf, dat de brave kerel aanstonds vol geestdrift voor het plan gestemd was.

Het speet hem alleen maar, dat zijn meester niet tegelijk een paar dozijn van dat soort kinderen ontvoerde.

Daar Raffles veronderstelde, dat de vrouw daar in de buurt zou wonen en geen aanleiding had om de gewone plaats van het bedelkind te veranderen, zo richtte hij daarnaar zijn plannen in.

Uit de garage, waar steeds een stuk of vier, vijf auto's van verschillend fabrikaat gereed stonden, werd een grote wagen voor het plan aangewezen.

Henderson zou met deze auto wachten aan het zuidelijke uiteinde van de Londonbridge.

Raffles zou zich van het kind meester maken, en zo nodig zou Brand de vrouw beletten tussenbeide te komen.

Daar het waarschijnlijk was, dat het wijf dadelijk de gehele buurt bij elkaar zou schreeuwen, als zij die zelfde vreemdeelingen weer terug zou zien keren, hadden Raffles en Brand zich behoorlijk vermomd.

Omstreeks negen uur in de avond hadden beiden het uiterlijk van werklieden, die hun dagtaak beëindigd hebben en zich in frisse kleren hebben gestoken.

Een kwartier later verlieten zij het huis door een klein poortje in de zijmuur van het park, hetwelk zich achter de grote villa in de Cromwellstreet uitstrekte, het eigendom van Lord William Aberdeen.

Het was een donkere avond.

De auto, een grote, grijze wagen, stond reeds gereed in de zijstraat, die op de Cromwellstreet uitkwam.

Henderson, zijn breed gelaat omlijst door een zwarte baard, zat achter het stuurwiel.

De beide vrienden stapten in en binnen twintig minuten was de Londonbridge bereikt; Henderson stopte aan het begin van de Tooleystreet.

Raffles en Brand stapten vlug uit en liepen toen de straat verder in.

Spoedig bleek, dat Raffles zich niet vergist had.

Het kind zat op dezelfde plaats op de stoep, zoals zij reeds van verre konden waarnemen.

Van de vrouw was nog niets te zien, maar Raffles was er zeker van, dat zij zich in de buurt zou ophouden.

De straat was op dit ogenblik gelukkig niet zeer druk.

Raffles trad op het kind toe, nam het aanstonds in zijn krachtige armen, maakte rechtsomkeer en zette het op een lopen.

Maar de vrouw met de donkere ogen bleek inderdaad in de onmiddellijke nabijheid op wacht te hebben gestaan.

Zij had gezien wat er gebeurd was en uitte aanstonds een snerpend gegil, dat van alle zijden de bewoners uit de omgeving deed toestromen.

Brand, die enigszins was achtergebleven om de terugtocht van zijn vriend te dekken, zag de vrouw op zich toesnellen uit een donkere portiek.

Op zijn beurt snelde Brand Raffles achterna.

Maar daar het wijf door haar gillen de gehele buurt in opschudding dreigde te brengen, nam Brand een probaat middel te baat.

Hij had een dikke stok bij zich.

Midden op straat bleef hij staan, keerde zich om, en slingerde de stok zo behendig voor de voeten van het voortsnellende wijf, dat de vrouw struikelde en viel.

Dadelijk werd zij door een aantal nieuwsgierigen omringd, die haar op de been wilden helpen.

Van dit ogenblik maakte Brand gebruik zijn vlucht voort te zetten.

Toen hij Raffles had ingehaald, zag hij, dat het meisje volstrekt niet bang was.

Integendeel, het had de armpjes om de hals geslagen van de man, die het geroofd had, als zocht het daar steun.

Toen de beide vrienden de auto hadden bereikt, opende Henderson, die op wacht had gestaan, snel het portier en nam aanstonds daarop weer achter het stuurwiel plaats.

— Je weet het adres, James? fluisterde Raffles alvorens in te stappen.

De chauffeur knikte zwijgend.

De beide mannen stapten in, en in snelle vaart reed de wagen over de Londonbridge en doorkruiste een groot gedeelte van de stad Londen.

Raffles rekende erop, dat de politiepost in de buurt, waar de ontvoering plaats had gehad, dadelijk van het gebeurde in kennis was gesteld door enige omstanders.

Voor de politie was hij trouwens volstrekt niet bang, want hij wist heel goed, dat er al te weinig aanwijzingen waren om een onderzoek te kunnen beginnen, verondersteld zelfs, dat het kind waarlijk het dochttertje was van de vrouw met de donkere ogen.

Na een rit van een half uur stopte Henderson voor een huis in de Victoriastreet.

Het was een klein huis, waar Raffles menigmaal onder een vreemde naam introk, als hij om een of andere reden niet wenste als Lord Aberdeen op te treden.

Het huis lag in een der stilste gedeelten van de straat en tamelijk afgezonderd.

De auto stond nauwelijks stil, of de beide mannen stapten eruit.

Brand snelde vooruit en opende de deur met de sleutel, die Raffles hem gegeven had.

Deze zelf droeg het meisje.

De twee vrienden traden binnen en sloten de deur zorgvuldig achter zich.

Brand draaide de schakelaar van het elektrische licht om, en nu kon men zien, dat zij zich in een ruime vestibule bevonden, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Brand opende een dezer deuren en maakte ook licht in het vertrek, dat zij binnentraden.

— Boven verwachting goed gelukt, zei Raffles tevreden, terwijl hij het kleine meisje in een leunstoel zette. Ben je bang geweest, kleine meld? zo wendde hij zich tot het kind.

— Helemaal niet mijnheer, antwoordde het meisje vrijmoedig, terwijl zij Raffles met haar grote blauwe ogen aankeek.

Raffles bekeek het kind aandachtig, en zei:

— Het kind is erg vervuild, Charles. Wij zullen maar eens beginnen het een fris badje te geven. Laat de kuip in de badkamer even vol lopen met warm water.

— Dadelijk, zei Brand.

Toen vervolgde hij enigszins verbaasd:

— Kijk de ogen van het kind eens schitteren. Het is duidelijk, dat het niet altijd in haar vorige omgeving heeft geleefd, want armoedige, vervuilde kinderen zijn als de dood zo bang voor schoon water. Laten wij haar hier, Edward?

— Mij dunkt, dat dat het beste zal zijn. Het is voorlopig veiliger. Zodra er enige tijd verlopen is, kan ik het kind desnoods onder mijn hoede nemen als Lord Aberdeen. Dat wil zeggen, als wij

de ouders niet vinden. Ik ga nu eerst het kind eens flink wassen en schoon ondergoed aangeven. Maak jij intussen een advertentie op voor alle grote Engelse bladen en zorg dat die reeds morgenochtend wordt opgenomen.

Brand begaf zich naar de badkamer en maakte daar een bad gereed, hetgeen nauwelijks vier minuten duurde.

Toen hij terug kwam, ontving Raffles hem met een glimlach om de lippen.

— Ik heb eens even met het kind gepraat, zei de Grote Onbekende. Wat mijn eerste vermoeden betreft, is al bewaarheid. Het kind is aan zijn ouders ontstolen, ongeveer anderhalf jaar geleden. Maar er is wel iets vreemd in haar verleden.

— Wat dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wel, het kind vertelt mij, dat het zo graag met tinnen soldaatjes speelde en van haar vader een mooie trommel en een bokken wagen had gekregen met haar verjaardag. Ik vind dat nogal rare cadeautjes voor een meisje?

— Daar heb ik om je de waarheid te zeggen nog nooit van gehoord, zei Brand. Ik dacht, dat die poppen en kleine serviesjes kregen.

— Ja, aan zo iets heb ik ook tot dusverre gedacht, zei Raffles droog. Nu, wij zullen er aanstonds wel meer van te weten komen. Wacht maar even met het opmaken van de advertentie tot het kind gebaad is, misschien heeft het wel een of ander herkenningsteken op het lichaam.

Met deze woorden nam Raffles het kind weer bij de hand, dat hem vrolijk springend volgde, alsof het reeds alle ellende vergeten was en nooit anders dan in dit huis had vertoefd.

Er verstreek ongeveer een half uur, hetwelk door Brand besteed werd om in brede trekken, met openlating van sommige gedeelten, een advertentie op te maken.

Toen ging de deur weer open en Raffles en het kind traden binnen.

Brand hief het hoofd op en slaakte een kreet van verbazing.

Het meisje was een jongen geworden. In zijn voorraad kleren, pruiken en

andere vermomningsmiddelen, had Raffles ook een jongenspakje. Tot welk doeleinde hij die kleertjes, die een jongen van een jaar of negen prachtig zouden passen, bewaarde, mag de hemel weten, maar hij had ze en ze kwamen nu prachtig van pas, al moet er bij worden gezegd, dat ze het kind nogal erg ruim zaten, maar daar mocht niet op worden gelet. Er moest van de nood een deugd gemaakt worden, en zodra er gelegenheid toe was, zou Raffles wel ergens beter passende kleertjes aanschaffen. Het enige, dat Raffles een binnenpretje bezorgde was het ondergoed; hij kon onder zijn voorraad niets anders vinden dan een meisjes hemdje en slippje, maar dat mocht niet hinderen. Trouwens niemand zag daar wat van.

Nadat hij deze travesti bewerkstelligd had, trad hij met het kind de kamer, waar Brand zat te typen, binnen en genoot glimlachend van de verbazing van zijn vriend.

— Dat had je niet gedacht, nietwaar? vroeg hij.

— Neen, om je de waarheid te zeggen zou mij dat geen ogenblik zijn ingevallen, antwoordde Brand.

— Nu, wat mij betreft, hernaam Raffles, heb ik al dadelijk getwijfeld, toen ik de handen van het kind zag. Die waren veel te groot en te breed voor die van een meisje.

— Je hebt waarachtig zijn haar geknipt ook.

— Zoals je ziet. En ik heb hem eens een goede beurt gegeven; het was wel nodig. Het arme kereltje was op een vreselijke wijze vervuuld.

— En heb je misschien nog iets bijzonders aan hem ontdekt?

— Ja, op zijn rug, onder het linker-schouderblad, heeft de jongen een moedervlek van elgenaardige vorm.

— Maar dan zijn wij al geholpen, juichte Brand. Als je dat kenteken opgeeft, zullen de ouders natuurlijk dadelijk hun kind herkennen. Ik heb hier een stuk of twintig doorslagen van een advertentie en de nodige plekken opengelaten om die naderhand te kunnen invullen.

— Heel goed, Charles, riep Raffles uit. Laten wij er dan maar aanstonds werk van maken. Ik verheug mij er op dat ik in staat zal zijn de knaap met zijn vriendelijk open gezichtje aan zijn ouders terug te geven. Wat moeten die arme mensen in ongerustheid hebben verkeerd.

Brand vulde de opengelaten plekken in met een beschrijving van de knaap, maar hield plotseling op om te vragen:

— Welk doel kunnen die kinderdieven toch wel gehad hebben, die jongen als een meisje te kleden?

— Dat is, dunkt mij, nog al eenvoudig, zei Raffles. Als zij zijn haar lieten groeien en hem in meisjeskleren staken, zou hij niet zo gemakkelijk te herkennen zijn, en bovendien schijnt een bedelend meisje nu eenmaal eerder het medelijden van de voorbijgangers op te wekken dan een bedelende knaap.

Charles knikte en ondertussen deed Raffles de knaap nog verscheidene vragen, in de hoop dat hij uit de antwoorden nog enige nuttige gegevens zou kunnen trekken.

Het bleek hem echter al spoedig, dat de jongen bij zijn ontvoering nog te jong was geweest, om zich een heldere voorstelling te geven van zijn omgeving in die tijd.

Het enige wat hij zich wist te herinneren was de naam van zijn ouders.

Zijn vader heette Baker, een naam die in Engeland even algemeen is als die van Jansen in Holland, of van Du Bois in Frankrijk.

Voorts maakte Raffles uit de naleve verhaaltjes van de knaap op, dat zijn ouders zo niet rijk, dan toch in ieder geval welgesteld waren geweest.

Van zijn woonplaats herinnerde de jongen zich echter niets meer.

Hij kon tenminste geen naam noemen van de stad en de straat, waar hij gewoond had, en de beschrijving, die hij van zijn ouderlijk huis gaf, bracht Raffles niet veel verder.

Intussen was Brand met zijn advertenties gereed gekomen.

Toen hij met zijn pakje advertenties het huis verliet, om deze onder een aan-

genomen naam te laten opnemen in de grote Londense en enige veel gelezen provinciale bladen, bleef Raffles met de knaap achter, die aldra een boek met

plaatjes gevonden had, om zich bezig te houden.

De volgende ochtend was de advertentie in alle bladen opgenomen.

HOOFDSTUK III

DE HEER BAKER

De beide vrienden zaten aan het ontbijt.

Tussen hen in zat de kleine jongen die er door een nacht rustige en ongestoorde slaap, en een portie goed voedsel, al veel gezonder en opgewekter uitzag dan de vorige dag.

Brand had een der bladen opgenomen, die onder kruisband waren toegezonden en las de advertentiekolommen door.

— O, hier is ie, zei hij. Even kijken, of er geen fouten in staan.

Met luide stem las de jongeman de volgende advertentie voor:

«Zij die inlichtingen verlangen, of kunnen geven omtrent een knaap van ongeveer zesjarige leeftijd, met blond haar, blauwe ogen en een driehoekige moedervlek op de rug onder het linker schouderblad, die ongeveer twee jaren geleden aan zijn ouders ontstolen moet zijn, gelieve zich te wenden tot de heer Keary, Victoriastreet No. 17.»

Raffles knikte goedkeurend.

— Kort en goed, zei hij. De ouders zullen de knaap daaruit wel herkennen. Ik hoop maar dat de advertenties hun onder de ogen komen.

— Zouden wij misschien niet beter gedaan hebben met de politie in de arm te nemen, Edward? vroeg Brand.

Raffles zette grote ogen op.

— De politie? Hoe kom je daarbij? Daarmee heb ik liefst zo weinig mogelijk uitstaan, en wat die lui kunnen doen, dat kan ik ook wel.

— Daaraan twijfel ik niet, en daarom vroeg ik het ook niet, hernam Brand. Maar misschien wonen de ouders hier en hebben zij destijds wel aangifte van de vermissing gedaan, zodat de politie

allicht op de hoogte kan zijn van hun verblijfplaats.

Raffles dacht even na, en zei:

— Ja, waarachtig, dat is niet onmogelijk. Nu, als het zo is, dan kan de politie immers altijd nog hier komen om navraag te doen?

— Maar dan zul je verplicht zijn te bekennen dat wij de knaap ontvoerd hebben.

Raffles haalde de schouders op.

— Als het niet anders kan, zal ik dat ook wel doen, zei hij. Maar ik kan de politie wel wijs maken, dat de knaap gewillig met mij mee is gegaan, en dan ben ik niet eens zo ver van de waarheid af, want het ventje was maar al te blij, dat hij met mij mee kon gaan.

— Is het niet zo, Bob? zo wendde hij zich tot de jongen.

De knaap knikte met overtuiging.

Het had enige moeite gekost, voor Raffles zijn voornaam te weten kwam, want de ontvoerders van het kind hadden het nooit anders dan Dolly genoemd, maar door verschillende jongensnamen achtereenvolgens op te noemen, had hij tenslotte ontdekt, dat de knaap Robert heette.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt en de huisbewaarder, een oud man, die totaal onkundig was van de ware aard van de bewoner van het huis, trad binnen.

Raffles had de grijsaard, die in een kamer gelijkvloers van het huis sliep, de vorige avond niet uit zijn slaap willen wakken en pas een uur geleden had Brand hem in kennis gesteld van de plotselinge komst van zijn meester.

Dit verbaasde de huisbewaarder niet, daar hij Keary beschouwde als een ont-

dekkingsreiziger, die soms vele maanden achtereen met zijn jonge vriend afwezig was.

De man keek wel enigszins vreemd op, toen hij de knaap aan tafel zag zitten, smakelijk zijn geroosterd brood met eieren etend.

Raffles zei glimlachend:

— Dit is een kleine gast, Jenkins, die ik je nadrukkelijk aanbeveel. Het kan zijn dat hij wel eens alleen moet thuis blijven met een paar mooie prentenbeken natuurlijk en dan vertrouwd ik hem geheel aan jou toe.

— Ik zal goed op hem passen, mijnheer Keary, zei Jenkins, terwijl hij de knaap over het blonde haar streelde. Ik was zo vrij binnen te komen, omdat ik hier een telegram voor u heb.

— Een telegram? vroeg Raffles verbaasd. Wie kan nu reeds weten dat wij terug zijn?

— Ik weet het niet, mijnheer, zei Jenkins. Ik heb het ontvangstbewijs maar voor u getekend. Het is ongeveer vijf minuten geleden gekomen. Hebt gij soms nog iets, mijnheer?

— Neen, Jenkins, je kunt wel gaan. Zorg echter, dat er tegen één uur voor een goede lunch gezorgd wordt. Je dochter zorgt daar immers voor?

— Altijd, als gij in de stad zijt, mijnheer Keary, antwoordde Jenkins. Ik zal haar zeggen, dat ze wat lekkers moet klaar maken.

De huishouder ging heen, en Raffles opende het telegram.

Een kreet van verrassing en blijdschap ontsnapte hem.

— Wat staat er in? vroeg Brand.

— Het is van de vader van het ventje. De heer Baker heeft de annonce gelezen en komt aanstonds hier. Luister maar.

En Raffles las: «Heb uw advertentie gelezen. De hemel zij gedankt. Kom om tien uur, teneinde u de dankbaarheid van een overgelukkig vader te betuigen en mijn Robert te halen.

WILLIAM BAKER ».

— Nu, dat is al heel gauw, riep Brand verheugd uit. Wat een geluk, dat je de jongen ontvoerd hebt.

— Dat zou ik ook denken? zei Raffles

opgewekt.

Daarop wendde hij zich tot de knaap, die met nieuwsgierige ogen had zitten luisteren en vroeg:

— Ben je nu niet blij, Bob, dat je je vader zult terugzien?

Als enig antwoord vouwde de jongen zijn handen, terwijl zijn lippen beefden en zijn ogen vol tranen schoten.

— Zou je hem nog herkennen, denk je? ging Raffles verder.

De knaap scheen een ogenblik te aarzelen.

— Ik weet het niet zeker, mijnheer, zei hij toen op zachte toon.

— Maar je moet je toch, dunkt mij, ongeveer herinneren, hoe je vader er uit zag? drong Raffles aan.

— O, ja, dat wel, mijnheer, riep de knaap uit. Hij was groot, bijna zo groot als u, en hij had een, lange, blonde baard waar ik wel eens aan trok.

Raffles keek de knaap aandachtig aan, en vroeg:

— Zeg eens, Bob, je zult je toch wel enkele bijzonderheden herinneren van de dag, toen ze je meenamen. Weet je niet meer hoe het gegaan is?

De knaap dacht blijkbaar ingespannen na en zei toen ietwat aarzelend:

— Ik wandelde met het kindermisje in de buurt van ons huis, in een mooie tuin, of in een park. Toen kwam er een soldaat aan in een mooi rood buis, die met haar ging praten. Ik hoorde haar hard lachen. En toen kwam er uit een zijlaan een andere meneer, die mij een hand gaf en heel vriendelijk tegen mij sprak. Hij wees mij naar een meisje, dat met een juffrouw verderop stond en vroeg mij, of ik niet met haar zou willen spelen. Ik vond dat wel leuk en ging met hen mee. Maar toen tilde hij mij en het meisje in een auto en stapte er zelf ook in, en toen reed de auto snel weg. En daarna heb ik mijn vader en moeder nooit meer teruggezien.

Raffles had aandachtig toegeluisterd en vroeg:

— Kun je je niet herinneren, of je iets bij je hadt, een ringetje, een halsketting met een kruisje, een medaillon of iets dergelijks?

— Ja, mijnheer, ik had altijd een

klein gouden kettinkje om mijn hals, daaraan was een kleine medaillon bevestigd, waarin een lok van het haar van mijn moeder. Men heeft altijd gezegd, dat ik dat van mijn eerste verjaardag af gedragen heb.

Op dit ogenblik ging de huissel over.

Brand ging naar de erker waarvan de ramen op straat uitzagen.

— Er staat een auto voor het hek van de voortuin, zei hij.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Het is nog een kwartier voor de afgesproken tijd, merkte hij op. Maar dat kan mijnheer Baker toch wel zijn.

Hij bracht de knaap naar een zijvertrek.

— Blijf hier rustig wachten, Bob, tot ik je kom roepen, zei hij vriendelijk. Er liggen op tafel wat prentenboeken.

Een ogenblik later kwam de huisbewaarder weer binnen.

— Daar is de heer Baker, mijnheer Keary, zei hij.

— Goed, Jenkins, zei Raffles. Laat mijnheer maar aanstonds binnen komen. Maar wat ik zeggen wil, zo viel hij zichzelf in de rede, toen de huisbewaarder weer wilde vertrekken, heeft mijnheer Baker je soms het een of ander gevraagd?

De huisbewaarder glimlachte.

— Gij kunt wel spreken van onderwerpen, mijnheer Keary, zei hij. Die heer wilde alles van u weten, of gij hier al lang woont, of mijnheer Brown altijd bij u is, of gij veel afwezig zijt, of gij vrouw en kinderen hadt en nog meer.

Raffles trok zijn wenkbrauwen hoog op en zei kortaf:

— Het is goed, Jenkins, laat die heer maar hier, hij is een mijner vrienden.

De huisbewaarder vertrok en liet enkele ogenblikken later een rijzig man binnen, keurig gekleed en met een volle, blonde baard.

Hij keek Raffles en Charles beurtelings aarzelend aan en ging toen op de Grote Onbekende toe.

— Heb ik de eer met mijnheer Keary te spreken? vroeg hij.

— Die ben ik, antwoordde Raffles.

Wees zo goed plaats te nemen, mijnheer Baker.

Baker liet zijn ogen vlug door het vertrek gaan en zei toen op gejaagde toon:

— Ik heb mij gehaast hier te komen, want mijn tijd is beperkt, mijnheer Keary. Gij hebt mijn telegram natuurlijk ontvangen?

Raffles knikte.

— Nu, dan behoeven wij er niet lang over te praten, dunkt mij, vervolgde Mr. Baker. Ik ben er innig verheugd over, dat gij mijn kind teruggevonden hebt en ik ben u zeer dankbaar. Helaas, ben ik niet vermogend en mijn middelen veroorloven mij niet mijn erkentelijkheid op een andere wijze te betuigen.

Raffles hief afwerend de hand op. Zijn stem had een koele klank toen hij hernam:

— Daar kan geen sprake van zijn, mijnheer Baker.

— Kan ik mijn jongen aanstonds meenemen? ging Baker voort.

— Dat is te zeggen, gij zult het mij niet euvel duiden, als ik mij eerst enige waarborgen verschaf, antwoordde Raffles.

Er verscheen een rimpel tussen de wenkbrauwen van de bezoeker, en zijn staalblauwe ogen namen een harde uitdrukking aan.

Maar toen zei hij op zoetsappige toon:

— Daarin hebt gij volkomen gelijk, mijnheer Keary. Ik zou in uw plaats niet anders handelen. Vraag slechts en ik zal u gaarne antwoorden.

— Dat is zeer vriendelijk van u, mijnheer Baker, zei Raffles. Gij begrijpt wel, dat het niet verantwoord zou zijn, als ik mij geen zekerheid verschafte. Mijnheer Brown, vervolgde hij tot Brand die de bezoeker scherp had opgenomen, zoudt gij zo goed willen zijn, de kleine jongen zo lang gezelschap te houden.

Brand boog zwiingend en begaf zich naar de deur van het aangrenzende vertrek, waar Raffles hem volgde en hem snel in de geheime vingertaal, die alleen de beide vrienden begrepen, een teken gaf.

Brand knikte en verdween door de

deur.

Raffles kwam naar zijn bezoeker toe en nam zo tegenover hem plaats, dat het volle licht uit de beide ramen op het gelaat van Baker viel.

— Dan zullen wij maar eens met het verhoor beginnen, zei hij op schijnbaar luchtige toon.

— Waar hebt gij gewoond, toen de knaap ontvoerd werd?

— Kentisch Town. Een van de noordelijke voorsteden van Londen. Wij bewoonden daar een tamelijk groot huis.

— Zoudt gij mij eens willen vertellen, op welke wijze de knaap ontvoerd is?

— Natuurlijk, mijnheer Keary, antwoordde de bezoeker, terwijl hij een zakdoek te voorschijn haalde en daarmee zijn ogen bette, ofschoon dat volkomen overbodig was.

Het is ongeveer twee jaar geleden, Bob was met het kindermisje gaan wandelen in het park op enige afstand van onze woning. Ineens kwam er een soldaat naar haar toe, die een praatje met haar aanknoopte. Zij lette niet op de jongen en Bob ging mee met een man, die uit een zijweg kwam en achter de rug van ons kindermisje hem met wat snoepgoed meelokte naar een auto die op enige afstand geparkeerd stond. Ik behoeft u zeker niet te zeggen, mijnheer Keary, dat zowel de soldaat, als de man met het snoepgoed en de vrouw met het misje, waarmee Bob zou gaan spelen, in het komplot waren.

Raffles had met de kin in de hand en de elleboog op zijn knie gesteund, onbeweeglijk en met gespannen aandacht geluisterd.

En hij veranderde niet van houding, toen hij langzaam en met scherpe stem vroeg:

En mag ik weten, van wie gij dat alles weet, mijnheer Baker?

— Wel, natuurlijk van ons kindermisje. Zij was er toch bij?

— Ongetwijfeld, mijnheer Baker. Gij hebt dat kindermisje toch zeker niet ontslagen?

— Wat bedoelt gij? Ik heb haar natuurlijk op staande voet de bons gegeven.

— Dat is wel jammer, vervolgde Raffles op dezelfde langzame toon, want dat misje was een bezienswaardigheid, weet gij. Zij moet namelijk ogen in de rug hebben gehad, want zoëven hebt gij mij gezegd, dat de ontvoering zich achter haar afspeelde, terwijl zij met de soldaat in gesprek was.

Een ogenblik heerste er een gespannen stilte in het vertrek.

Toen stonden de beide mannen tegelijkertijd langzaam op, en keken elkander aan, als wilden zij elkanders krachten meten.

De stem van de bezoeker klonk geagiteerd, toen hij zei:

— Gij schijnt mij niet te geloven? Raffles zei niets.

Zwijgend stonden de beide mannen zo enkele ogenblikken tegenover elkander.

Toen hernam Baker:

— Het is goed, mijnheer. Ik weet nu wat mij te doen staat. Gij weigert mij mijn kind terug te geven? Welnu, dan zal ik de politie in de arm nemen en misschien zal u dat niet zo aangenaam zijn.

Raffles haalde de schouders op.

— Gij kunt doen wat gij verkiest, mijnheer Baker, of hoe gij dan anders moogt heten. Maar toch ik zou u raden voorzichtig te zijn.

Raffles was na deze woorden een paar stappen naderbij gekomen en keek de bezoeker aan, alsof hij hem tot op de bodem van zijn ziel wilde lezen.

Toen hernam hij steeds op dezelfde langzame afgemeten toon:

— Misschien roepen uw bezigheden u elders, mijnheer Baker. Als gij met geloofwaardige bewijzen komt, dan zal ik mij haasten, u de kleine jongen af te staan.

De bezoeker nam zijn hoed en wendde zich naar de deur.

— Ik geloof niet, dat wij hiermede van elkaar af zijn, mijnheer Keary, siste hij tussen de tanden.

— Misschien wel, misschien niet, zei Raffles glimlachend, terwijl hij de schouders ophaalde.

Met een hoffelijke buiging deed Raffles de gangdeur voor zijn bezoeker open.

Daar maakte zich gereed om heen

te gaan, toen Raffles hem rariet:

— Nog een enkele opmerking in uw bestwil, mijnheer Baker, of Brown, of Green, of hoe gij anders wenst genoemd te worden. Een blonde baard is een mooi mannelijk sieraad, mits hij echt is.

Hierop ging de deur dicht en toen hij alleen in de gang stond, hief de gewaande Baker een vuist op tegen de achter hem gesloten deur.

— Wacht maar, mijnheer Keary, wacht maar, bromde hij, terwijl er een valse blik in zijn staalharde, blauwe ogen kwam. Wij spreken elkander nader.

Hij ging snel de trap af en de huisbewaarder had nauwelijks de tijd gediensstig de huisdeur voor hem te openen.

De bezoeker, die wij voorlopig maar Baker zullen blijven noemen, liep snel het tuinpad af en begaf zich naar de auto, die nog voor het huis geparkeerd stond.

Fluisterend wisselde hij enige woorden met de chauffeur, stapte in de wagen, die zich aanstonds in beweging zette.

Maar voor hij goed en wel in gang was, kwam een niet al te keurig gekleed man te voorschijn van achter een der dikke pilaren van het hek, waarachter hij verborgen had gestaan, die behendig op een scooter sprong en de auto op enige afstand volgde.

Die man was Charles Brand.

Hij had het vingerteken van zijn vriend aanstonds begrepen.

De auto reed snel door een groot gedeelte van het centrum der stad, bereikte de Theemskade, reed de Towerbridge over, stak de Tooleystreet over, dezelfde straat, waar de vorige avond de ontvoering van de knaap had plaatsgevonden.

Daar de auto nu een warnet van kleine stegen en straten naderde, stopte de chauffeur.

Maar reeds even te voren was Brand, die dit tijdig had opgemerkt van zijn scooter afgesprongen, die hij achter in een portiek parkeerde, en slenterde nu de straat in, waarbij hij de auto goed in het oog hield.

Een der portieren werd geopend en er stapte een man naar buiten, die echter in geen enkel opzicht op de deftige bezoeker leek, die zoëven de rol van de dankbare vader had vervuld.

Brand begreep aanstonds, dat de man gelegenheid had gevonden, zich in de auto te verkleeden.

Blijkbaar was de chauffeur een medeplichtige en hadden de andere kleren, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn, reeds in de auto klaar gelegen.

De auto reed snel verder en verdween uit het gezicht door de eerste de beste dwarsstraat in te slaan, die naar de Theemskade voerde.

Baker wierp een snelle blik om zich heen, lette in het geheel niet op de man, die kalm zijn pijp stond te roken en vervolgde met snelle schreden zijn weg.

Brand volgde hem op enige afstand.

Baker liep snel enige straten door en bleef eindelijk staan voor de deur van een gemene kroeg.

Op de stoep wierp hij nogmaals een blik om zich heen en ging toen snel naar binnen.

Brand slenterde kalm verder, en wierp zelfs geen blik door de ruiten, maar zette zijn weg voort, daar hij nu wist wat hij weten wilde.

Hij was nog geen tien passen verder, of hij zag zijn optreden beloond, want van de overzijde van de straat naderde een slons van een vrouw, die blijkbaar Baker de kroeg had zien ingnengaan en zich daar nu op haar beurt naar toe begaf.

Even een blik achterwaarts overtuigde Brand, dat hij goed gezien had, het was de vrouw met de donkere ogen, die de rol van de moeder van het zogenaamde bedelmeisje vervuld had.

Brand was verheugd dat hij zijn opdracht had uitgevoerd en zijn vriend van dienst had kunnen zijn.

Zodra hij de Theemskade bereikt had, sloeg hij de Tooleystreet in, waar hij zijn scooter, die hij op slot had gezet, terug vond en tot dicht bij de Victoriastreet reed.

Hij ging het huis No. 17 echter niet aan de voorzijde binnen, maar sloeg een smalle dwarsstraat in, tot hij een

kleine deur bereikt had in de schutting, die de achtertuin afsloot.

Hier beelde hij op een bijzondere wijze aan en Raffles zelf opende hem de deur.

— Geslaagd? was alles wat hij vroeg.

— In alle opzichten, verzekerde hem Brand.

— Ga je dan gauw weer verkleden. Het is niet nodig dat de huisbewaarder je zo ziet. Ik heb hem met een boodschap het huis uitgezonden.

— En Bob? vroeg Brand.

— De dochter van Jenkins is bij hem; die twee zijn al goede maatjes.

Snel liepen beide vrienden de tuin door en langs een achtertrap begaf Brand zich naar zijn kamer, waar hij zich snel verkleedde.

Raffles was hem gevolgd en de jongeman deelde zijn vriend de uitslag van zijn onderzoekstocht mede.

— Ik had het wel vermoed, bromde Raffles. De vent beviel mij al dadelijk niet. Blijkbaar heeft hij de vader van Bob goed gekend, of tenminste wel eens gezien en diens uiterlijk geïmiteerd, en ik moet eerlijk bekennen: niet onverdienlijk. Alleen die blonde baard was een beetje te mooi om echt te kunnen zijn.

Het zal goed zijn, als wij nu wat voorzichtig worden, want het zou wel eens kunnen gebeuren dat het tweetal het hierbij niet laat.

— Heb je nog in het geheel geen be-

trouwbaar bericht ontvangen? vroeg Brand.

— Niets. Dat kan ook bijna niet, en ik moet je zeggen, dat de spoed waarmee dat telegram kwam, mij ook al enigszins verdacht voorkwam.

Het was intussen één uur geworden en de beide vrienden begaven zich naar de eetkamer.

De dochter van Jenkins, een knappe jonge vrouw, had de tafel reeds gedekt, terwijl de kleine Bob aandachtig toekeek.

— Luister eens, Martha, zei Raffles op ernstige toon, toen hij was binnengetrepen, je moet vooral goed op onze Bob passen. Knoop het goed in je oor, dat je de jongen aan niemand, maar dan ook aan niemand moogt meegeven dan aan mij alleen. Aan mij, of aan mijnheer Brown. Goed begrepen?

— Ja zeker mijnheer Keary, antwoordde Martha.

— Zeg dat ook aan je vader.

— Ik zal ook met niemand anders meegaan dan met u, mijnheer, zei de kleine jongen nu, terwijl hij de hand van Raffles greep en met zijn blauwe ogen vertrouwelijk naar hem opkeek.

Raffles streelde de knaap over het hoofd.

— Goed m'n jongen. Houd je daar maar aan.

Even daarna zaten de twee mannen met de knaap aan de welvoorzien lunchtafel en lieten het zich goed smaken.

HOOFDSTUK IV

HET BEDELWIJF

Zodra zij klaar waren, zetten Raffles en Brand zich aan de uitvoering van hun plan.

Daar zij zich niet wilden blootstellen aan de kans dat de huisbewaarder hen in hun vermomming zou zien vertrekken, besloten zij in hun huis in de Cromwellstreet van kleren te veranderen.

Henderson werd opgebeld, om zich

gereed te houden.

Raffles trok de knaap naar zich toe.

— Wij gaan nu zorgen dat je je ouders zult terugvinden, beste jongen, zei hij. Je belooft mij, nietwaar, dat je met niemand anders mee gaat dan met mij.

— Dat belooft ik u, mijnheer, antwoordde de knaap.

Raffles herhaalde zijn dringende waarschuwing nog eens tegenover de huis-

bewaarder en diens dochter, waarna de beide vrienden vertrokken.

Zij riepen op straat een taxi aan en lieten zich tot een paar honderd meter afstand van hun huis brengen.

Van dit punt af liepen zij snel naar de zijstraat, langs de muur van het park en gingen dit binnen door de kleine tuin deur, waar zij Henderson reeds bezig vonden met het gereedmaken van een der auto's.

— Over een half uur zullen wij moeten vertrekken, James, zei Raffles. Zorg ervoor, dat je niet herkend wordt. Het is fris genoeg om de kraag van je jas hoog op te zetten. En geen livrei natuurlijk.

— Ik zal ervoor zorgen, mylord, zei Henderson.

Snel liepen de beide vrienden door het park naar het huis en begaven zich naar hun respectieve slaapkamers, waar zij zich aanstonds met grote zorg opnieuw begonnen te vermommen.

Een half uur later zagen zij er beiden uit als twee gewone werklieden, zoals men er in Londen tienduizenden kan aantreffen.

— Maar zeg eens, Edward, merkte de jonge man op. Is ons plan niet een beetje gevaarlijk?

— Hoe zo?

— Wel, omdat het klaarlichte dag is en omdat wij in een zeer drukke buurt zullen aanlanden.

Raffles haalde de schouders op.

— Och ja, ik weet dat er enige bezwaren aan verbonden zijn, maar wij moeten het er op wagen. Ik moet dat wijf in handen krijgen, koste wat het kost. Zij kan ons zeer nuttige inlichtingen geven omtrent de knaap.

— Maar Edward, als wij nu eens afwachten, tot er antwoord komt op de advertentie? ging Brand voort.

Raffles schudde het hoofd.

— Als de ouders van de knaap hier in Londen woonden, zouden zij stellig reeds zijn komen opdagen. Als zij zelf de advertentie niet gelezen hadden, dan zou die toch zeker onder de ogen zijn gekomen van vrienden of kennissen en deze zouden zich gehaast hebben, hun vrienden op de hoogte te brengen. Neen,

het is het beste dat wij maar dadelijk de knoop doorhakken en proberen ons van dat mens meester te maken. Met de kleine jongen is het ons gelukt en met haar zal het ook wel lukken. En er zijn middeltjes genoeg om haar aan het praten te krijgen. Goed- of kwaadschiks zal zij ons de woonplaats van de vader moeten opgeven en de omstandigheden, waaronder de kinderdiefstal plaats had.

— Ja, misschien is dat nog het beste middel, beaamde Brand. Maar ik blijf volhouden dat het plan gevaarlijk is.

— Nu dan, ik beloof je dat ik het van de omstandigheden zal laten afhangen, of wij vandaag ons plan ten uitvoer zullen brengen.

De beide vrienden verlieten nu het huis weer door het park en bereikten zo de garage.

Henderson had zich zo goed mogelijk onherkenbaar gemaakt door middel van een rode pruik.

Hij had reeds een auto naar buiten gebracht, die naar het uiterlijk niets verschilde van de gewone taxi's, maar die een zeer sterke motor bezat.

Raffles bekeek het geval en zei toen:

— Het is goed zo, James. En nu goed opgelet, want de zaak die wij ondernemen, is van groot belang.

Henderson nam achter het stuurwiel plaats, de beide vrienden stapten in en de auto zette zich snel in beweging.

Binnen een half uur hadden zij de Tooleystreet bereikt.

Even van tevoren waren Raffles en Brand uitgestapt.

De beide vrienden zetten hun weg te voet voort, en langzaam kwam de auto achter hen aanrijden.

Na een paar minuten stonden zij voor de deur van de kroeg, waarin Brand de vrouw en de zogenaamde Baker had zien verdwijnen.

Zij gingen naar binnen en keken om zich heen.

Achter de toonbank stond een vent met een allesbehalve geruststellend gelaat, met vierkante kaken als van een bulldog en diepliggende stekende ogen.

— Een glas bier voor mij en een gin voor mijn maat, zei Raffles met een

rauwe, rasperige stem, die zelfs Brand niet herkende.

De waard kwam het bestelde brengen en bleef even bij hen staan.

— Niet hier uit de buurt, mannen? vroeg hij.

— Neen, uit White Chapel, antwoordde Raffles. Wij moeten straks een grote schuit lossen, die hier in de buurt ligt.

Het gesprek duurde nog even voort en toen moest de waard naar zijn toonbank, omdat er een klant binnenkwam, een matroos van geweldige omvang en die niet al te nuchter meer scheen te zijn.

Raffles dronk van zijn bier, als had hij zijn gehele leven niets anders gedronken dan dit afschuwelijke bocht, maar Brand kon zijn tegenzin nauwelijks overwinnen.

Er verstreek enige tijd, maar eindelijk zou hem geduld beloond worden.

Zij hadden reeds direct opgemerkt, dat zich aan het einde van de gelagkamer het begin bevond van een nauwe kronkelende trap, die blijkbaar naar de eerste verdieping van het huis voerde.

Ook hadden zij reeds van de waard vernomen, dat hij deze verdieping geheel verhuurd had.

Nu kraakten de treden van deze trap en een ogenblik later kwam de vrouw met de donkere ogen de gelagkamer binnen.

Zij was bleek en het was duidelijk te zien, dat zij nog onder de indruk was van het wegvoeren van de jongen, die ontegenzeggelijk een bron van inkomsten voor haar had opgeleverd.

Zonder zich aan de personen in de gelagkamer te storen, liep zij recht op de tapkast toe en bestelde met schoorstem een glas Gin, dat zij in één teug naar binnen sloeg.

— Al bericht van Dolly? vroeg de waard.

— Neen, nog niet, antwoordde de vrouw kortaf. Maar heb maar geduld, die vervloekte kidnapper zal er niet lang plezier van hebben.

Geef mij nog een glas.

De waard schonk haar een tweede glas in en Raffles gaf Brand een wenk met de ogen.

Deze stond langzaam op en dreutel-

de naar de deur.

Voor de ramen waren tot halverhoogte horren aangebracht en daarover heen zag hij hun auto aan de overkant van de smalle straat staan.

Henderson stond naast de wagen, schijnbaar verdiept in de lezing van een krant, maar inderdaad was zijn volle aandacht bij de deur van de kroeg.

Brand greep de knop van de deur en trok deze langzaam open.

De halfdronken matroos scheen dit echter niet te bevallen.

— Doe die deur dicht, maat, riep hij schor. Ik kan genoeg van de buitenlucht profiteren, als ik aan boord van mijn schip ben. Vooruit, schiet wat op, of moet ik je een handje helpen?

Een antwoord op die vraag zou de matroos waarschijnlijk nooit krijgen, want wat er nu volgde gebeurde al heel snel.

Raffles sprong op, naar de vrouw, greep haar snel vast en droeg haar ondanks haar verweer weg door de deur, die door Brand werd opengehouden.

Op hetzelfde ogenblik rukte Henderson het portier van de auto open.

Raffles droeg de vrouw, die half verlamd van schrik in de greep van de Grote Onbekende was, vliegensvlug over de straat naar de auto en gooide haar tamelijk onzacht op de bank.

Maar zo gemakkelijk zou de zaak toch niet aflopen.

Brand, die in opdracht had de aftocht van zijn vriend te dekken, wilde deze op zijn beurt volgen, toen hij zich in de borst gegrepen voelde door de reusachtige matroos, een kerel als een boom en met spieren als kabeltouwen.

— Wat hebben wij hier? riep de matroos op woeste toon. Een ontvoering op klaarlichte dag? Ho, ho, mannetje, dat gaat zo maar niet. Ga jij maar eens met mij mee, dan zullen wij samen een bezoek bij mijnheertje gaan brengen.

Brand was voldoende bekend met de dieventaal en het bangoens der volkswijken, om te begrijpen, dat de matroos hem naar een commissaris van politie wilde brengen.

Maar dit lag geenszins in de bedoeling van de jongeman.

Hij begreep evenwel, dat hij het wat lichaamskracht betrof, tegen de geweldenaar zou moeten afleggen.

Maar Brand had één eigenschap, die hem nu te pas zou komen. Hij was een meester in de Japanse worstelkunst en hij bracht zijn kennis onmiddellijk in praktijk, zonder een ogenblik te verliezen.

Hij liet zich pardoos achterover vallen, trok zodoende de reus met zich mee, die onwillekeurig de jas van zijn slachtoffer losliet, slingerde snel zijn rechterbeen over de nek van zijn tegenstander, richtte zich op en zat het volgende ogenblik op de borst van de reus.

Toen deze de rechterhand uitstak om zich te verdedigen, greep Brand de dikke pols en boog de geweldige arm met zoveel kracht achterover dat de matroos een gebrul uitstootte als een dolle stier, en van pijn krijtuit werd.

Brand sprong vlug op en was verdwenen, voor de reus zelfs nog had kunnen opstaan.

Dit alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat Raffles nauwelijks enige seconden had behoeven te wachten.

Zodra Henderson de jongeman in vrijheid zag, maakte hij contact.

Brand snelde op de wagen toe en sprong in de wagen.

Hij viel tegen de inzittende vrouw, die stevig door Raffles werd vastgehouden, want Henderson traptte het gaspedaal neer, zodat de auto als het ware vooruitsprong, zodat Brand zijn evenwicht verloor.

Door de onzachte aanraking met Brand, was zij van haar schrik bekomen en begon luidkeels te gillen.

Maar lang kon zij dit niet doen, want behendig sloeg Brand een doek om haar mond, terwijl Raffles haar polsen stevig vasthield.

Toen haar het schreeuwen onmogelijk was gemaakt, werd zij geblinddoekt en werden haar de handen op de rug gebonden.

De auto reed zo snel, dat geen enkele voorbijganger merkte, wat er in de wagen voorviel.

Binnen het half uur stopte de wagen voor de deur van de garage, die in de

stille zijstraat naast het park uitkwam.

Raffles en Brand stapten snel uit en Henderson ging naast de gebonden vrouw zitten.

— Wij komen aanstonds terug, zei Raffles op zachte toon, terwijl hij het poortdeurtje opende.

De beide mannen legden in hun slaapkamer hun vermomming af en een kwartier later waren zij weer de wereldreiziger Keary en zijn vriend Brown.

Zij liepen weer naar de auto toe, waar Henderson nog altijd naast de bewegingloze gevangene zat.

— Nu naar het andere huis, James, zei Raffles.

De rit werd weer voortgezet en korte tijd daarna stond de auto opnieuw voor de kleine schuttingdeur van de tuin, behorende bij het huis in de Victoriastraat.

Raffles deed een zwarte voile over het hoofd van de vrouw, zodat men niet kon zien, dat zij geblinddoekt en gekneveld was, waarna zij haar beiden tussen zich innamen en snel door de kleine deur de tuin binnen gingen.

De beide vrienden duwden de vrouw de trap op en brachten haar naar het vertrek, waar zij zoëven geluncht hadden.

Raffles nam het mens de voile af en deed ook de beide doeken van haar gezicht.

Het wijf keek hem met woeste ogen aan, maar zei niets.

Raffles drukte op de elektrische bel naast de deur.

Een ogenblik later trad de huisbewaarder binnen.

— Jenkins, begon Raffles, kijk die vrouw eens goed aan. Prent haar geelaatstrekken goed in je geheugen. Zij is het, die de kleine Bob... Maar wat scheelt je man? viel hij zich zelf plotseling in de rede. Je ziet zo bleek als een doek.

— Wat is er, Jenkins? herhaalde Raffles met stemverheffing, terwijl hij door een grote ongerustheid werd aangegrepen.

De huisbewaarder wreef zich enkele malen met de bevende hand over het voorhoofd en stotterde toen nauwelijks

verstaanbaar:

— Zijt gij, zijt gij nauwelijks vijf minuten geleden niet hier geweest, mijnheer Keary?

— Ik? Hoe kom je erbij? riep Raffles uit. Ik kom zo juist binnen.

— Dan... dan...

— Maar spreek dan toch, man, riep Raffles. Wat is er gebeurd?

— Dan is de kleine Bob zoëven medegegaan met iemand, die uw uiterlijk had aangenomen.

HOOEDSTUK V

TUSSEN HOOP EN VREES

Raffles was enkele ogenblikken sprakeloos van het horen dezer ongelukstijding.

— Daar zullen zij voor boeten, siste hij.

Brand had met bleek gelaat toegelusterd.

Hij begreep wat er in het gemoed van zijn vriend moest omgaan en hij beefde voor de kinderrover, zo deze ooit in de handen van Raffles mocht vallen.

Maar spoedig had de Grote Onbekende zich hersteld.

Met ijzeren wilskracht dwong hij zich tot kalmte en zijn stem had haar gewone klank herkregeen toen hij zei:

— Luister eens, Jenkins. Bob de kleine jongen, die hier heimelijk is weggehaald, is een paar jaar geleden ontvoerd. In die ontvoering heeft de vrouw die daar zit de hand gehad. Zij hebben van de knaap, die blijkbaar welgestelde ouders had, een meisje gemaakt en het tot bedelen gedwongen. Je begrijpt dus dat ik er alles op zal zetten om de jongen terug te vinden. Vertel me eens precies wat er gebeurd is.

De huisbewaarder, vertelde met horten en stoten wat er gebeurd was.

Ongeveer tien minuten geleden had er iemand aangebeld, die in alle opzichten op Keary geleek, zowel wat zijn lengte, zijn gelaat als zijn klederdracht betrof.

Zich verontschuldigend had hij gezegd, dat hij zijn sleutels vergeten had en dat hij van de gelegenheid om die te halen, maar tegelijkertijd gebruik zou maken, wat met Bob te gaan wandelen.

Jenkins had niet de minste achterdocht gekoesterd, want ook de stem van de gewaande Keary geleek volkomen op die van de wereldreiziger.

Ook de knaap had volstrekt geen argwaan opgevat en was vrolijk en trappelend medegegaan.

Toen Jenkins dit verhaal beëindigd had, biggelden hem de tranen langs zijn bleke wangen.

Hij stak bevend de handen uit naar Raffles en zei:

— Vergeef het mij, mijnheer. Ik begrijp dat ik een onvergeeflijke fout heb begaan, maar ik ben een oud man en mijn ogen zijn misschien niet zo goed meer. Ik zou hebben gezworen, dat gij het zelf waart.

Raffles hief de hand op om de huisbewaarder het zwijgen op te leggen.

— Het is jouw schuld niet, Jenkins, zei hij op zachte toon. Je hebt te doen gehad met een doortrapte schurk, waartegen je niet zijt opgewassen... Ga nu maar. Ik beloof je, dat ik je op de hoogte zal houden van mijn pogingen om de knaap terug te vinden.

Jenkins verwijderde zich met gebogen hoofd en terwijl hij zijn ogen afwiste.

De vrouw had naar dit toneeltje geluisterd met een blik van woeste zegenpraal in haar ogen.

Nu wendde Raffles zich tot haar met de woorden:

— Nu moeten wij eens een appeltje met elkaar schillen. Ik zie wel aan de uitdrukking van je gezicht, dat je van zins bent niets los te laten omtrent de verblijfplaats van de knaap.

Even heerste er zwijgen.

Het wijf keek Raffles met fonkelende ogen aan.

Zij hield haar lippen echter dicht op een geklemd.

Raffles vervolgde :

— Ik wil je wel aanstonds zeggen, aldat je met een sterke tegenpartij te doen hebt. Maar hoe dan ook, ik wil en zal de jongen terug hebben. En dat niet alleen, maar ik wil ook weten wie zijn ouders zijn en waar zij wonen.

Voor het eerst opende de vrouw de lippen.

— Dus daarom alleen heb je mij ontvoerd?

— Daarom alleen.

— En je verwacht, dat ik bang zou worden en iets zou verklappen?

— Ein als ik weiger?

— Je zult niet weigeren. Ik heb wel middelen om je tot spreken te dwingen.

— Dat zou ik wel eens willen zien, riep de vrouw spottend uit.

— Om te beginnen, kan ik je een hoge beloning geven, als je mij alles omtrent de afkomst van de knaap mededeelt, evenals de plek, waar hij zich nu bevindt.

Het wijf haalde minachtend de schouders op.

— Honderd pond misschien? vroeg zij spottend.

— Duizend hernam Raffles bedaard.

Het wijf hief snel het hoofd op en keek Raffles onderzoekend aan.

Blijkbaar was zij door dit hoge bedrag een weinig gelimponeed, want haar ogen schitterden van hebzucht.

Maar het volgende ogenblik verscheen er een trek van angst op haar gelaat en tot grote verwondering van Brand keek zij weer achter zich met dezelfde schichtige beweging, die hij twee nachten geleden ook bij haar had waargenomen.

Toen vestigde zij haar donkere ogen weer op Raffles en haar stem had een dofse klank toen zij zei:

— Neen. Ik doe het niet.

Raffles was hierover wel wat verwonderd. Daarop had hij niet gerekend.

— Niet voor duizend pond sterling? vroeg hij. Je hebt mij toch wel goed verstaan?

— Ik heb alles zeer goed verstaan. Niet voor duizend en niet voor tweeduizend pond sterling ook.

Raffles en Brand wisselden een snelle en verbaasde blik met elkander.

Maar Raffles had aanstonds begrepen, dat hier meer achter moest zitten.

Blijkbaar stond de vrouw onder de macht van derden.

Het werd Raffles duidelijk, dat de knaap dus blijkbaar voor nog andere doeleinden dan alleen bedelen werd gebruikt.

En plotseling viel hem het verhaal van Charles Dickens over de kleine Olivier Twist te binnen.

Die arme jongen werd immers door zijn beulen gebruikt om diefstallen en inbraken te helpen plegen.

Raffles begon te begrijpen, dat de vrouw een werktuig moest zijn in de handen van een of andere misdadiger, wellicht het hoofd van een of andere misdadigersbende.

Als dat inderdaad het geval was, zou het zaak zijn dat hij op zijn hoede bleef.

Hij trachtte het eerst nog eens met overreding te proberen.

— Je hebt zoëven de som van twee duizend pond sterling genoemd en ik wil dat bedrag ook betalen, hernam Raffles, terwijl hij zichzelf tot kalme maande. Maar dat niet alleen, ik zal er voor zorgen, dat niemand je kan straffen, nog de politie, noch je eventuele lastgevers.

De vrouw haalde minachtend de schouders op.

— Dat zeg jij, zei zij spottend. Dat kun je misschien gemakkelijk doen. Maar daar heb ik niet genoeg aan, mijnheertje.

Raffles merkte in een oogopslag dat zijn vermoedens juist waren.

Het wijf was dodelijk bevreesd voor een of andere straf, die haar boven het hoofd zou hangen, als zij handelde tegen een gegeven bevel.

Langs deze weg zou hij dus niets bereiken.

Raffles trad met gekruiste armen op het wijf toe en keek haar doordringend aan.

— Ik zie wel, dat je voor overreding niet vatbaar bent, zei hij. Luister dus goed. Ik heb de beschikking over middelen, waarvan je nog geen begrip hebt. Je zult wel begrepen hebben, dat ik niet bluff, al was het slechts door de wijze, waarop ik me van je persoon heb meester gemaakt. Welnu, je zult niet eerder in vrijheid worden gesteld, alvorens je mij het geheim van de kleine Robert Baker hebt onthuld.

Nu sprong de vrouw op en keek Raffles met vlamme blik aan.

— Zou je dat durven? siste zij.

— Waarom niet? vroeg Raffles.

Maar weer keek de vrouw op dezelfde schuwe wijze achter zich, alsof daar iemand stond, iemand die niet zichtbaar was, maar haar niettemin in bedwang hield.

— Ik heb niets gezegd, hernam zij op hese toon. Doe maar wat je niet laten kunt. Maar uit mijn mond zul je zeker niets vernemen.

— Wij zullen zien, hernam Raffles kortaf. Kom Charles, zij moet worden weggevoerd.

Brand trad dadelijk op het wijf toe, blinddoekte haar opnieuw, knevelde haar en overtuigde zich dat de touwen om haar armen goed vast waren.

— Ga eens zien of de weg vrij is, zei Raffles, en stuur anders Jenkins met een boodschap.

Brand verliet het vertrek en keerde enkele minuten later terug.

— Jenkins is nergens te zien; hij is in zijn kamer, geloof ik.

— Vooruit dan maar.

De beide mannen namen de vrouw ieder bij een arm, trokken haar uit de kamer, brachten haar de trap af en lieten haar toen staan voor de kelderdeur.

Raffles haalde een grote sleutel te voorschijn en opende daarmee de deur.

De kelder zag er heel gewoon uit, zoals men ze in zovele huizen aantreft.

Maar door op een verborgen knop te drukken, deed Raffles een der wanden wegschuiven, zodat er een tweede ruimte zichtbaar werd, waar zij thans binnentraden.

Dadelijk schoof het muurvlak weer

achter hen dicht.

Zij bevonden zich aan de ingang van een dier onderaardse tunnels, zoals Raffles er enige had ontdekt, of zelf had aangelegd, en die enkele huizen in Londen, welke hij gehuurd of gekocht had, in verbinding stelde met zijn villa in de Cromwellstreet.

Door de meeste van deze tunnels liep een electrisch wagentje, op slechts één spoor, en dat in beweging werd gehouden door een zeer snelle rondwentelende metalen schijf.

De twee mannen tilden de vrouw in het gereedstaande wagentje en namen ieder op de treeplank terzijde daarvan plaats.

Raffles haalde een kleine hefboom over en dadelijk rolde het wagentje in duizelingwekkende vaart door de tunnel.

Spoedig had het zulk een grote snelheid bereikt, zodat de beide mannen zich moesten vasthouden, ten einde er niet te worden afgeslingerd.

Binnen enkele minuten was het doel van de reis bereikt.

Het wagentje stopte in een tweede kelder, naast het onderaardse laboratorium van John Raffles gelegen, dat zich diep onder de vloer van het tuinhuis bevond.

De vrouw werd weer van het wagentje afgetild, Raffles drukte op de knop en het electrische wagentje rolde weer, thans veel langzamer, naar het punt van uitgang terug.

Tegelijkertijd schoof de uitgang van de tunnel dicht en thans zou niemand, die niet in het geheim was ingewijd, ook maar een ogenblik gedacht hebben, dat hij zich hier bevond aan het beginstation van een onderaardse spoorweg.

Op zachte toon zei Raffles tot Brand:

— Er ligt in het laboratorium een matras. Haal die hier, met een stoel en een tafel.

— Blijft zij hier? vroeg de jonge man even zacht.

— Ja, ik heb wel niet de minste hoop, dat zij iets zal loslaten, maar wij moeten het in ieder geval proberen.

Brand deed wat hem gevraagd was,

nadat hij het geheime mechanisme in beweging had gebracht van de deur, die toegang gaf tot het laboratorium.

Intussen trad Raffles op de vrouw toe en zei op ernstige toon:

— Luister eens goed naar mij. Ik herhaal je nogmaals, dat ik je volkomen straffeloosheid waarborg, als je mij wilt zeggen, waar de knaap zich thans kan bevinden en wie en waar zijn ouders zijn. Ook blijf ik bij mijn aanbod om je twee duizend pond sterling te betalen. En geloof me, ik ben er de man niet naar om een eenmaal gegeven belofte te verbreken.

Weer haalde de vrouw haar schouders op.

— Al zou je mij het tienvoud bieden, riep zij uit. Ik wil niet en ik zou niet kunnen, ook al wilde ik. Je weet niet wat mij de mond snoert.

— Misschien weet ik het wel, hernam Raffles op ernstige toon. Hoe het ook zij, ik wil je bedenktijd geven. Je zult hier enige dagen blijven op water en brood, in een vertrek, dat slechts verlicht wordt door een elektrische lamp, die zich op minstens tien meter boven de grond bevindt, en dat slechts verse lucht ontvangt door een rooster dat zich ver buiten je bereik bevindt, ook al zou je alle meubelen waarover je hier kunt beschikken, op elkaar stapelen. Vluchten is volkomen onmogelijk. Zelfs als je erin mocht slagen de geheime deur van dit vertrek te openen, dan nog zou ik daar onmiddellijk van in kennis worden gesteld, waar ik mij ook in Londen zou bevinden. Bedenk dat ik over zeer grote macht beschik.

Als enig antwoord haalde de vrouw opnieuw de schouders op.

Brand kwam terug met de matras, en een paar dekens, die hij in een hoek van het onderaards vertrek neerlegde, een kleine tafel en een stoel.

— Maak haar handen los, Charles, zei Raffles op zachte toon.

Toen wendde hij zich weer tot zijn gevangene en vervolgde:

— Je zult hier niet vandaan gaan, voor ik het wil. Een paar keer per dag zal men je eten komen brengen.

De beide mannen wendden zich naar

de deur.

De vrouw, wier handen door Brand waren bevrijd, trok zich de blinddoek van de ogen en staarde Raffles met sombere blik na.

De beide vrienden gingen naar boven.

Raffles trad met Brand het laboratorium binnen en de deur viel achter hen beide dicht.

Zij wisten nu dat geen menselijke macht, die deur zou kunnen openen zonder Raffles' toestemming.

Zij bestegen de lange en steile trap, die in een geheim vertrek van het tuinhuis uitkwam en spoedig daarna bevonden zij zich weer in de villa.

Zij begaven zich naar de bibliotheek, waar Raffles zich in een gemakkelijke stoel liet vallen, met het hoofd in de hand.

Brand kwam naar hem toe en legde hem zijn hand op de schouder.

— Je geeft toch de hoop niet op de jongen terug te vinden? vroeg hij op zachte toon.

Met een ruk hief Raffles het hoofd op.

Een trek van ontembare vastberadenheid was op zijn gelaat verschenen.

— Nooit, riep hij uit. Maar het zal niet gemakkelijk zijn. Wij behoeven er natuurlijk niet aan te twifelen, dat de kidnappers de knaap niet weer naar hetzelfde huis zullen hebben teruggebracht.

— Neen, dat zullen zij nooit doen, zei Brand. Zij moeten er natuurlijk op voorbereid zijn, dat we pogingen aanwenden om hun de knaap afhandig te maken. Er is echter één ding, dat ik mij niet kan begrijpen, ging de jongeman voort. Waarom wil dat wijf niets loslaten, als je haar tweeduizend pond sterling belooft?

— Daar kan maar één reden voor zijn, antwoordde Raffles. De vrouw is blijkbaar erg bang voor een ander. En die ander moet zoveel macht over haar hebben, dat zij zelfs niet te verlokken is, door de aanblijding van een som geld, die voor haar een kapitaal betekent.

— Je hebt gelijk, Edward, het kan niet anders. En als professor Shydrift nog leefde, dan zou ik zeggen dat hij

hier achter zit.

Raffles keek glimlachend op.

— Daar zeg je een waar woord. Maar gelukkig voor ons, heeft de Koning der Misdadigers de plaats opgezocht die in de hel voor hem was aangewezen en wij zullen nu maar niet aannemen, dat de vrees van zijn onderdanen tot zelfs na zijn dood voortduurt. Maar, hij heeft leerlingen en opvolgers gekweekt. Wij hebben al eens met een van die heren kennis gemaakt, zoals je weet. Ook die man behoort niet meer tot het land der levenden, maar dat ras sterft niet uit. Natuurlijk houdt men er onder de misdadigers altijd rekening mee, dat de chef sneuvelt, en dan wordt

dadelijk zijn plaats ingenomen door een ander, die meestal bij keuze wordt benoemd. Die vrouw daar onder het tuinhuis zal de jongen wel gestolen hebben, om zich een kleine bijverdienste te scheppen, maar iets zegt mij, dat het bendehoofd, onder wiens bevelen zij blijkbaar staat, de knaap niet wil missen, anders zou hij zeker niet zoveel moeite hebben gedaan om hem weer terug te krijgen. Maar kom, Charles, wie hier ook achter mag zitten, wij zullen het er niet bij laten. Men heeft mij de handschoen toegeworpen; ik denk hem op te rapen. Zij zullen ondervinden, dat zij Raffles niet ongestraft kunnen weerstaan.

HOOFDSTUK VI

EEN ZONDERLING TERUGZIEN

Na drie dagen waren de twee vrienden nog niets opgeschoten.

In telkens verschillende vermommingen hadden zij zich nogmaals gezamenlijk of afzonderlijk naar de bewuste kroeg begeven, en zelfs was Brand er in geslaagd, vermomd als beambte van de waterleiding de kamers te doorzoeken, waar het wijf had gewoond.

Maar hij vond niets meer, dat aan het verblijf van de kleine Robert kon herinneren.

Het was hem ook duidelijk, dat de kamer in het geheel niet meer bewoond werd, zoals te zien was aan de dikke laag stof, welke hij er die derde dag vond.

Het was maar al te duidelijk: de knaap was naar elders gevoerd.

Het scheen of de Grote Onbekende onvermoeibaar was.

De ganse dag doorkruiste hij Londen in alle richtingen en onder allerlei vermommingen, vooral in de armoe-dige buurten.

Steeds werd hij daarbij op enige afstand gevolgd door Henderson met een der auto's.

Hij was steeds gewapend en vastbe-

sloten om, als het toeval de knaap op zijn weg mocht voeren, hem desnoods met geweld aan zijn beulen te ontrukken.

Maar dezen waagden het er blijkbaar nog niet op, met de knaap op straat te komen.

Waarschijnlijk hielden zij zich ergens verscholen in een van de ontelbare hollen der misdaad, waaraan de Engelse hoofdstad rijker is dan enige andere stad ter wereld.

Op de avond van de vierde dag zel Raffles tot Brand:

— Wij zullen dat wijf beneden maar weer laten gaan. Al zouden wij haar nog een jaar vast houden, zij zou blijven zwijgen.

— En... heeft zij Henderson niet trachten om te kopen? vroeg Brand.

— Niet alleen dat, maar zij heeft hem ook bedreigd met de vreselijkste wraak. Je begrijpt echter wel, dat noch het een, noch het ander geholpen heeft. De brave kerel heeft haar eenvoudig uitgelachen.

— Dus je geeft het maar op?

— Ja. Het dient tot niets haar langer vast te houden. Integendeel, kan het ons misschien van nut zijn, als wij

haar ongemerkt volgen en te weten kunnen komen waar zij blijft.

Nog diezelfde avond werden alle mogelijke maatregelen genomen.

Om tien uur kwam Henderson de cel van de vrouw binnen, bond haar, deed haar een doek voor de ogen en wilde haar knevelen, toen zij hem afweerde en vroeg:

— Waar breng je mij heen?

— Dat zul je wel zien, zus, antwoordde Henderson onverschillig.

Zij weerde nogmaals de hand van Henderson af, die haar de doek voor de mond wilde binden en vroeg:

— Breng je mij naar de politie? Dat zou je niet veel helpen, want je hebt in het geheel geen bewijzen.

— Klets niet zoveel, zei Henderson, en houd je mond, zodat ik er deze doek kan omdoen.

Het volgende ogenblik was de doek op zijn plaats bevestigd.

Raffles en Brand kwamen binnen, en de vrouw werd nu een kleine gang doorgeleid en naar een tweede onderaardse kamer gebracht, waarop eveneens een tunnel uitkwam.

Ook deze was voorzien van een electrisch wagentje.

Henderson had zijn orders gekregen en verliet het huis met een snelle auto.

Het electrische wagentje werd in beweging gebracht en stooft in pijlsnelle vaart, thans ruim een half uur achtereen door de schier eindeloze tunnel.

Raffles had hier op zeer handige wijze gebruik gemaakt van een oud, gemetseld waterleidingriool van bijna twee meter doorsnede.

Toen het wagentje eindelijk stopte, bevonden zij zich in een huis, waarvan de vrouw zeker nooit zou kunnen zeggen waar het stond.

Zij werd naar boven gebracht.

Voor de deur van het huis stond een auto geparkeerd.

De vrouw werd er snel heen gebracht, en de wagen was gereed om te vertrekken.

Henderson reed bijna een half uur achtereen, maar de plek waar de vrouw werd afgezet, bevond zich nauwelijks vijftig passen van de woning, waaron-

der zich het uiteinde van de tunnel bevond.

In die tijd hadden Raffles en Brand de vrouw van haar boeien en haar monddoek ontdaan.

De auto stond nu in het midden van een lange, brede en stille straat.

Nu deed Raffles, nadat de beide mannen zich gemaskerd hadden, de blinddoek van de ogen der vrouw, opende het portier, nam zijn revolver ter hand en beval haar kortaf de wagen te verlaten en zich onmiddellijk naar het trottoir te begeven.

De vrouw gehoorzaamde zwijgend.

Raffles overtuigde zich, dat zij op het trottoir stond, riep een kort bevel tot Henderson en sloot het portier.

Na een half uur hadden de beide vrienden de villa weer bereikt.

— Ik ben blij, dat wij die toverkolkwijt zijn, zei Brand, zodra de beide vrienden zich weer verkleed hadden en naar de bibliotheek waren gegaan.

— Om je de waarheid te zeggen is het mij ook een opluchting, zei Raffles. En toch misschien hebben wij er niet goed aan gedaan. Ik had bij mijn oorspronkelijk plan moeten blijven en de gangen van het mens moeten nagaan, al had dat ook moeilijkheden opgeleverd, en al is het bijna zeker, dat zij eenvoudig naar de kroeg terug zou gaan, om daar nadere bevelen af te wachten.

— Zij zal natuurlijk aan haar chef onmiddellijk vertellen, wat haar is overkomen, zei Brand met een bedenkelijk gezicht.

— Daar behoef je niet aan te twifelen.

— Maar zou die chef daaruit zekere conclusies kunnen trekken?

Raffles haalde de schouders op.

— Wel, dat gaat natuurlijk door, antwoordde Raffles. Wij hebben het reeds een maand geleden voor deze avond vastgesteld en ik zie niet in, waarom wij er verandering in zouden brengen. Alles is immers gereed.

Het plan betrof hier het bezoek aan de woning van een schatrijke Griek, die zich pas een half jaar geleden te Londen was komen vestigen en al dadelijk de hoogste kringen van de hoofdstad

verbaasd had door zijn ongelooflijke geldsmijterij.

Hij woonde in een groot huis aan de Pall Mall, op enige afstand van een grote verkeersweg gelegen en voor een deel omringd door een fraai park.

Hij hield er een heel legertje bedienden op na, die allen in het huis sliepen op verschillende verdiepingen waardoor het in normale omstandigheden zeker een gewaagde onderneming zou zijn geweest de Griek met een nachtelijk bezoek te vereren.

Raffles was er echter achter gekomen, dat de butler deze dag trouwde, en een avondpartij gaf waarop zo goed als alle bedienden waren uitgenodigd.

Omstreeks één uur in de nacht stonden de beide vrienden gereed.

Aan een riem droeg Raffles een kleine, sterke tas, waarin hij de nodige inbrekersgereedschappen verborgen had.

De beide vrienden verlieten de villa door de kleine tuindeur.

Het was een maanloze nacht en tamelijk donker.

De beide vrienden liepen zwijgend voort tot zij Pall Mall bereikt hadden, de brede verkeersweg, die op het koninklijke paleis uitloopt.

Rechts daarvan bevond zich het vorstelijk verblijf van de Griek.

Raffles en Brand wierpen een spiedende blik om zich heen en wipten, toen zij niets verdachts bespeurden, vlug als eekhoorns over het lage ijzeren hek, dat de tuin scheidde van de straatweg, die met vier rijen zware bomen beplant was, zodat het hier bijna volkomen donker was.

Zij liepen snel de tuin door, gingen om het huis heen en bereikten zo de achterzijde.

Op een naburige torenklok sloeg het twee uur.

Plotseling trok Raffles Brand bij de mouw en legde zijn vinger met een waarschuwend gebaar op de lippen.

Tegelijkertijd haalde hij zijn masker te voorschijn, deed het voor en gaf Brand een wenk om hetzelfde te doen.

De jongeman keek nu wat scherper toe.

En nu zag hij wat Raffles had doen aanzelen.

Bij de achtermuur van het huis, niet zichtbaar voor degenen, die zich langs Pall Mall begaven, was een flauw schijnsel zichtbaar, blijkbaar afkomstig van een kleine zaklantaarn.

Onhoorbaar over het gras lopend, slopen de beide vrienden wat nader, en nu zagen zij bij het schijnsel van de lantaarn enkele donkere gedaanten geluidloos heen en weer lopen.

Het waren vijf mannen, allen met een doek om de onderzijde van hun gezicht gebonden.

Een hunner, die de lantaarn droeg, bewoog deze op en neer langs een gedeelte van de achtermuur van het grote huis.

Raffles keek nog wat nauwkeuriger toe.

Hij zag nu een zware deur en daarnaast, op ongeveer manshoogte, een klein, rond tuimelraam, nauwelijks twee decimeter in doorsnede.

Zelfs op deze afstand kon Raffles wel zien, dat het voor een man, hoe maar ger ook, onmogelijk zou geweest zijne om door dit tuimelraam te klimmen.

Maar het volgende ogenblik greep hij de arm van zijn metgezel en Brand zag, dat de man met de lantaarn het licht op het kleine raampje liet vallen en hij zag ook hoe een ander iets ophief en door het raampje stak.

Het was een kleine jongen.

— Heb je hem herkend? vroeg de Grote Onbekende.

— Ja, fluisterde Brand zacht. Het is waarachtig de kleine Robert.

Inderdaad, het was de kleine jongen, die op deze wijze gebruikt werd door een bende bandieten.

Hun doel was dubdelijk.

Zij waren zelf niet in staat door het tuimelraam binnen te dringen en de knaap moest waarschijnlijk een der deuren van binnen af voor hen openen, of misschien het luik voor een raam wegnemen.

Raffles bezon zich geen ogenblik.

— Met z'n hoeveren zijn zij? vroeg hij fluisterend.

— Ik zie er een wolk van vijf, ant-

woordde Brand.

— Nu, het is eigenlijk geen portuur voor mannen als wij, maar daar kunnen wij ons niet mee ophouden. Er op af.

Raffles en Brand verlieten de beschermende duisternis, waarin zij zich tot dusverre verborgen hadden gehouden en renden over een klein grasveld naar het huis.

Van de kleine jongen was op dit ogenblik niets meer te zien dan zijn benen, die vruchteloos een steun tegen de gladde muur zochten.

Raffles en Brand hadden zo snel gelopen, dat de bandieten hen pas bemerkten, toen zij vlak bij waren.

Blijkbaar schenen zij enige seconden te aarzelen wat zij zouden doen, maar toen zij de maskers van de beide mannen zagen, begrepen zij aanstonds wat er aan de hand was.

Zonder een woord te spreken, stelden zij zich te weer.

De man die de kleine jongen door het luik had willen steken, liet diens benen los om zijn makkers bij te staan.

Binnen enkele tellen had Raffles twee van de bende zodanig toegetakeld, alleen met behulp van zijn vuisten, dat zij bewusteloos tegen de voet van de muur lagen.

Brand had een derde met een fraai blauw oog versierd en de neus van een vierde stuk gestompt, benevens hem een paar tanden uitgeslagen.

— Let op de jongen, beval Raffles kort onder het vechten door.

De knaap lag over de rand van het ronde tuimelraam en spartelde hevig met zijn kleine benen.

Blijkbaar begreep hij niets van hetgeen er achter zijn rug gebeurde.

Er was een touw om zijn middel gebonden, waarvan het einde naar buiten afhing, en dat blijkbaar moest dienen om hem neer te laten.

Brand snelde op de knaap toe.

Maar plotseling klonk er een schot binnen in het huis. En tegelijkertijd slaakte de knaap een doordringende gil.

— Niet schieten! Niet schieten! hoorde Brand de kleine jongen jammeren.

Hij strekte zijn armen uit, greep de

knaap om het middel en trok hem terug.

Het was juist bijtijds.

Er klonk een tweede schot, en een kogel vloog door de opening van het tuimelraam.

Brand voelde zijn handen dadelijk nat worden.

De knaap was gewond.

Maar de drie inbrekers wachtten het einde van het avontuur niet af.

Zonder zich te bekommeren om hun twee bewusteloze kameraden, zetten zij het op een lopen, alsof de duivel hen op de hielen zat.

In hun vlucht lieten zij een tas met inbrekerswerktuigen, een boksebeugel een ploertendoder en twee petten achter.

Raffles en Brand lieten geen tijd verloren gaan.

Op hun beurt renden zij door de tuin, terwijl achter hen een derde schot klonk.

Het was duidelijk dat de heer des huizes door een of ander gerucht gewekt was, en er maar aanstonds op los had geschoten, toen hij de donkere gedaante in het tuimelraam ontwaarde.

In no time hadden de beide vrienden het hek bereikt, klommen er over en bevonden zich voorlopig weer in veiligheid.

Op slechts korte afstand voor hen uit zagen zij de drie bandieten.

— Omgekeerd, Charles. Ik heb nu geen lust met die kerels verder in aanraking te komen, zei Raffles.

Tot hun groot geluk waren de schoten van de revolver in de omgeving niet gehoord.

Wel klonk op verre afstand achter het huis het woedend geblijf van een hond.

— Voortgemaakt, Charles, commandeerde Raffles. Kijk eens even, daar komt waarachtig een taxi aan.

De beide vrienden deden snel hun maskers af.

Raffles wenkte de auto en beval de chauffeur:

— Naar de Victoriastreet.

Het was drie uur toen zij op enigen tientallen meters stilhielden van het huis, waar Raffles als Keary woonde.

Met de grootste voorzichtigheid, werd de knaap, die Raffles onder weg verbonden had met een stuk linnen, dat hij van zijn overhemd gescheurd had, naar binnen gedragen.

De kleine Robert, die aan de schouder was gewond, werd onmiddellijk naar een der slaapkamers gedragen en op het bed gelegd.

Daarop deed Raffles het verband weer af en onderzocht zorgvuldig de wond.

De jongen keek Raffles toen hij bijgekomen was, dankbaar aan terwijl tra-

nen uit zijn ogen welden.

— Vertel mij eens, Bob, zei Raffles op vriendelijke toon, dat was zeker niet de eerste keer, dat de schurken je voor zulk werk gebruikten?

— Neen mijnheer, antwoordde de knaap met zwakke stem. Vroeger heb ik dat al moeten doen.

— Die ellendelingen, bromde Raffles in zichzelf. Maar ik zweer dat zij hun gerechte straf niet zullen ontgaan, als ik hen op het spoor kom.

HOOFDSTUK VII

EEN VALSTRIK

De drie bandieten, die er in geslaagd waren de vlucht te nemen, bleven op slechts enkele meters van het hek staan en verzekerden er zich toen van, dat de schoten niet door de politie in de buurt gehoord waren.

Een moment stonden de mannen fluisterend te beraadslagen.

Toen merkte een hunner op gedempte toon op:

— Zouden wij niet proberen Bill en Peter terug te halen?

— Is het je in je hoofd geslagen, Jack? vroeg een der anderen. Dacht je dat wij in de muil van de leeuw wilden lopen? Natuurlijk is nu reeds het hele huis gealarmeerd en heeft de Griek de politie opgebeld. Neen, ik waag het er niet op. Wij zullen geen goed geld maar kwaad geld gooien. De twee jongens daarginds zijn voor de haaien, daar is niets aan te doen.

— De duivel hale de ellendeling die ons dat geleverd heeft, bromde de man die Jack genoemd was.

— Kun jij niet raden, wie die man was Jack? vroeg de bandiet, die zoëven gesproken had, op spittende toon.

— Weet jij het dan, Phil? vroeg Jack.

— Ik durf er alles onder te verdedden, dat het Raffles in eigen persoon is geweest.

— Nou, dat zou al bijzonder toeval-

lig zijn geweest, meende Jack.

— En waarom als ik vragen mag? Jij zult toch ook wel weten, dat Raffles hetzelfde beroep uitoefent als wij? Al doet hij het dan ook met glacéhandschoenen aan en een hoge hoed op. Ik zeg je nogmaals dat hij het geweest is.

— Nou, daar zul je de chef over horen, riep Jack uit.

Phil grijnslachte en zijn ogen fonkelden.

De drie bandieten waren onder het spreken het hek voorbijgegaan en sloegen nu dezelfde richting in als Raffles en Brand zoëven gevolgd waren.

Plotseling slaakte een hunner een lichte kreet, bukte zich, en raspte een klein voorwerp op, dat dicht bij het hek lag.

Het was een dun notitieboekje, dat slechts enkele blaadjes bevatte.

— Wat heb je daar? vroeg Phil nieuwsgierig aan de vinder.

— Een notitieboekje, antwoordde Jack op zachte toon.

— Wat staat er in.

— Een paar plattegronden van huizen en dan iets, dat ons van het grootste nut kan zijn.

— Zeg op dan, hernam Phil ongeduldig.

— Het is een geheim alfabet met

de sleutel er bij.

— Alle duivels, riep Phil uit.

— Dat boekje is vast door Raffles verloren bij zijn vlucht, of de vent die bij hem was.

— Daar kun je wel eens geldje in hebben, riep nu de derde bandiet uit. Maar hoor eens, lui, ik geloof dat ik daar het geluid van een politie-auto hoor, laten wij benen maken, anders zijn we er bij. Niet bij elkaar blijven. Wij komen bijeen in de Catacomben.

Snel gingen de mannen uiteen, en sloegen ieder afzonderlijk de weg in, die leidde naar een groot eeuwenoud huis in Houndsditch met talrijke geheime uitgangen, en dat reeds lang bij de politie in een kwade reuk had gestaan.

Door elk van een taxi gebruik te maken, hadden de drie bandieten de Catacomben, zoals het hoofdkwartier van de Bende der Raven genoemd werd, binnen een half uur bereikt.

Zij kwamen bijna gelijktijdig aan, en gingen niet het huis zelf binnen, maar een kroeg, die zich op minstens zestig meter afstand daar vandaan bevond en die met de Catacomben in verbinding stond door een geheime gang, welke tot dusverre nog steeds aan de aandacht van de politie was ontsnapt.

De kroegbaas, een lid der bende, en die blijkbaar op de hoogte was geweest van de onderneming der vijf bandieten, keek verbaasd op, toen hij de drie bendeleden achtereenvolgens zag binnenkomen.

— Nu al terug, Phil? vroeg hij fluis- terend aan een der drie mannen.

Deze knikte.

— Mislukt, zei hij kortaf. Wij zijn bijna gesnapt. Is de chef hier?

— Ja, antwoordde de kroegbaas, wiens gelaat van zijn teleurstelling getuigde. Daar zal wat zwaaien, Phil? waar is de jongen?

— Ook weg, antwoordde Phil op ruwe toon. Is Mary beneden?

De kroegbaas knikte.

Phil wenkte de beide andere mannen, verliet de gelagkamer, stak een binnenplaats over, waar het zo donker was als in een put, en gingen vervolgens een schuur binnen, waarin zij door een ge-

heime deur de gang bereikten, die uitkwam in de Catacomben.

De drie bandieten werden opgewacht door een soort schildwacht, aan wie zij het wachtwoord moesten geven, en kwamen, na nog een paar wachtposten gepasseerd te zijn, in een onderaardse vergaderzaal, waar een stuk of twintig mannen en twee vrouwen zaten, waarvan een het bedelwif met de donkere ogen was.

De meesten hunner zaten rondom een grote withouten tafel in het midden van de zaal, en aan het hoofd van de tafel zat een man, die op het eerste gezicht als de chef te herkennen was.

Ofschoon de eigenlijke naam van het bendehoofd Jessop was, werd hij door de leden nooit anders dan Tiger genoemd, van wege zijn woeste wreedheid, zijn sluwheid en zijn kwaadaardig karakter.

Er heerste een doodse stilte in het vertrek, toen de drie mannen binnenkwamen.

Tiger hield zijn donkere ogen beurtelings op hen gevestigd, alsof hij tot in het diepste van hun ziel wilde lezen.

— Hoe zit dat, Phil? Ik heb je met vijf mannen en een jongen uitgestuurd en je komt met drie man en zonder jongen terug?

Phil deed een paar stappen naar voren, en zei langzaam:

— Wij hebben gedaan, wat wij konden, Tiger, maar wij hebben geweldig pech gehad.

— Pech? vroeg Tiger spottend. Daar ben ik benieuwd naar. Vertel wat er gebeurd is.

Phil begon met kalme stem een relaas te doen van hetgeen er die avond achter het huis van de Griek in Pall Mall gebeurd was.

Tiger luisterde toe zonder dat er een spier van zijn gelaat bewoog; hij hield de ogen neergeslagen, zodat Phil niet kon zien welk een indruk zijn verhaal maakte.

De andere leden van de bende durfden nauwelijks ademhalen.

Toen Phil zweeg, zei het bendehoofd, terwijl hij met de vingers op tafel troommelde:

— Ik erken, dat jullie een sterke tegenpartij hebt gehad, blijkbaar te sterk voor jullie krachten. Maar wij zullen het hierbij niet laten, dat zweer ik. Ik twijfel er geen ogenblik aan, of dit is het werk geweest van John Raffles. O, kon ik die ellendeling toch maar in handen krijgen.

— Misschien gaat dat wel gemakkelijker, dan gij op het ogenblik denkt, Tiger, zei Phil, die geen ogenblik zijn kalmte verloor.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Tiger, terwijl zijn ogen fonkelden.

Phil stak de hand in zijn zak en haalde het boekje er uit, dat zoëven bij het hek van de villa van de Griek gevonden was.

— Bekijk dit maar eens, zei hij bedaard, terwijl hij Tiger het boekje overhandigde.

Deze sloeg er even een blik in en er verscheen een trek van zegepraal op zijn gelaat.

Het bendehoofd dacht even na, met de kin in de hand geleund en richtte toen plotseling het hoofd op, wendde zich tot Mary en vroeg:

— Jij kent immers het huis, waar de zogenaamde Keary woont?

— Jawel, chef.

— Goed. Er moet aanstonds werk van de zaak gemaakt worden. Ik moet die John Raffles in mijn macht hebben. Hij heeft nog een oude schuld aan ons te betalen, wegens de arrestatie van een paar dozijn onzer leden, maar vooral wegens de dood van onze grote Meester, de Koning der Misdadigers, Shydrift.

De ogen van Tiger hadden bij het uitspreken van deze woorden een verandering ondergaan.

Zijn neusvleugels trilden als van een wild dier, dat een prooi ruikt.

— Breng papier en inkt, beval hij kortaf.

Een der jongste leden haastte zich aan het bevel te voldoen.

Tiger nam het vel papier voor zich, legde het stukje papier met de bijna uitgewiste woorden er naast en begon met de grootste zorg een kort briefje op te stellen, waarbij hij gebruik maakte van het geheimschrift in het on-

schrijfboekje.

Er verliepen tien minuten, zonder dat ook maar een der leden het waagde een woord te uiten.

Eindelijk was Tiger gereed, en bekeek zijn werk met trots.

— Zo zal het wel gaan, mompelde hij.

— Mag ik een opmerking maken, Tiger? vroeg Phil.

— Zeg op.

— Als de assistent van Raffles zijn verlies ontdekt heeft, kunnen wij ons gerust alle moeite sparen, want dan zullen die twee natuurlijk aanstonds achterdocht krijgen.

Het bendehoofd fronste de wenkbrauwen.

— Dat is best mogelijk, maar dat moeten wij er op wagen. Mislukt het, dan zullen wij onze wraak tot later uitstellen.

Hij deed het beschreven vel papier in een enveloppe, plakte het couvert dicht en schreef er het adres op:

« Aan de heer Keary, Victoriastreet »

— Klaar, bromde hij. Nu moeten wij nog alleen de vriend van Raffles uit het huis zien te lokken. Dat laat ik aan jullie drieën over, mannen, zo wendde hij zich tot de inbrekers, wier onderneming zo jammerlijk was mislukt. Jullie kunnen dan weer goedmaken, wat jullie enige uren geleden bedorven hebt.

— Wij zullen ons best doen, meester, antwoordde Phil. Dat is alles wat wij u kunnen beloven.

De drie bandieten verwijderden zich, na een zwijgende handzwaai en keerden langs dezelfde weg weer naar de kroeg terug.

Een hunner ging kijken of de weg veilig was, waarna zij alle drie de straat op gingen.

Een taxi bracht hen tot dicht bij de Victoriastreet.

Zij stegen uit. Phil betaalde de chauffeur en zond de man weg.

Vervolgens begaven zij zich naar een garage in de buurt, waar een lid der bende woonde, die zich als chauffeur met twee eigen wagens gevestigd had, ofschoon er hem eigenlijk niets aan gelegen was, of hij met een of twee van

oneerlijke arbeid iets verdiende.

De man werd uit zijn bed getrommeld en was spoedig op de hoogte gesteld van hetgeen er van hem verlangd werd.

— Zorg dat je binnen tien minuten klaar bent, Green, en met je auto dicht bij het huis No. 17 in de Victoriastreet staat. Let goed op, zodat je ons dadelijk te hulp kunt komen, als het nodig is.

Green knikte.

— Ik hoop dat er wat te verdienen valt, zei hij, terwijl hij zich uitrekte. Het is geen lolletje uit je bed te worden gehaald, als je er nauwelijks een paar uren in ligt.

— Dat zal wel mee vallen, zei Phil. Als wij slagen, dan kan ik je verzekeren, dat de chef niet op een paar honderd pond sterling zal zien.

— Des te beter, zei Green grinnikend, terwijl hij zich verwijderde om zich te gaan aankleden.

Intussen gingen de drie bandieten langzaam verder, en bereikten na verloop van tijd 't huis in de Victoriastreet.

Tot zijn vreugde bemerkte Phil, dat achter de vensters nog licht scheen.

Zonder twijfel lag hier de gewonde knaap, en waakte Raffles of zijn vriend aan zijn bed.

— Luister nu eens goed, zei Phil fluisterend. Ik zal aanbellen, en zeggen dat de vader van de jongen, die zelf zeer ziek is, mij heeft gestuurd met het verzoek, om de knaap dadelijk bij hem te brengen.

— Maar dat kan toch niet, Phil, herman Jack. De jongen is toch immers gewond?

— Nou, jij bent wel een licht in de duisternis, zei Phil op minachtende toon. En daarom juist zal een van onze beide vijanden zich haasten om de man gerust te gaan stellen.

— Maar zullen ze je niet herkennen? vroeg nu de derde bandiet. Je hebt toch immers een paar dagen geleden de rol gespeeld van de liefhebbende vader van Bob?

Phil haalde de schouders op.

— Lijk ik nu nog op hem? Het is bovendien nacht en pikdonker. Jullie beiden blijven natuurlijk op enige af-

stand en komen pas te voorschijn als wij dicht bij de wachtende auto zijn. Verschuil je daar in de buurt in een van de portieken. Ik zal het sein geven en dan moeten jullie mij onmiddellijk te hulp komen. Gaat Raffles zelf met ons mee, zoveel te beter, dat spaart ons heel wat moeite. Maar ik moet jullie onder het oog brengen, dat de chef er op staat hem levend in handen te krijgen. Er mag hem geen haar op het hoofd gekrenkt worden, denk er om. De chef schijnt een kleine grap met de Grote Onbekende voor te hebben.

De twee schurken verwijderden zich.

Phil, keurig gekleed in zijn lichtgrijze demi, wendde zich naar de deur van het huis, waar de gewaande ontdekkingsreiziger woonde en belde aan.

Het duurde enige tijd voor zich iets liet horen.

Eindelijk werd er boven zijn hoofd een raam open geschoven en een hoofd keek naar buiten.

— Wie is daar? Wat wilt gij zo laat in de nacht? vroeg een gedempte stem.

— Ik verzoek u dringend mij even te woord te staan, mijnheer, zei Phil, terwijl hij zijn hoed afnam. Het geldt een zaak van groot belang. Ik ben gezonden door de vader van de kleine Bob Baker.

Het hoofd, dat uit het raam keek, wendde zich langzaam naar alle richtingen en scheen de straat af te zoeken alvorens te antwoorden.

Toen klonk dezelfde stem even zacht:

— Wacht een ogenblik, ik kom beneden.

Het raam werd dichtgeschoven en enkele minuten later werd er blijkbaar een zware grendel aan de binnenzijde van de deur geschoven.

De deur ging open en het hoofd van een jongeman verscheen.

Het was Charles Brand.

Deze staarde de bezoeker doordringend aan, wierp nogmaals een onderzoekende blik in de geheel verlaten straat en zei toen:

— Zeg mij gauw wat gij te zeggen hebt, want mijn vriend Keary en ik wilden juist naar bed gaan. Het is al laat.

— Dat kan ik in een paar woorden

doen, mijnheer, zei Phil. De vader van Bob is ernstig ziek en ligt in het huis van een mijner vrienden, waar hij vanochtend toen hij zich al ellendig voelde, is aangekomen, na door een toeval de advertentie betreffende de kleine jongen in handen te hebben gekregen. Hij laat u dringend verzoeken, direct met de knaap bij hem te komen.

Dit alles klonk nogal aannemelijk en Brand scheen in beraad te staan wat hij zou doen.

Toen zei hij:

— Maar mijnheer, dat kan ik onmogelijk doen. Gij moet weten dat de kleine jongen een ernstig ongeluk heeft gehad en volstrekt niet vervoerd mag worden.

De bezoeker scheen hevig te schrikken.

— Wat zegt gij daar? riep hij ontzet uit. Er is toch, hoop ik, geen levensgevaar bij?

— Neen, dat niet, maar het ventje moet gedurende enige dagen volstrekt rust houden.

De bezoeker nam zijn hoed af en bette zijn voorhoofd.

Blijkbaar was hij aan een grote ontroering ten prooi.

— Ik durf het mijn oude vriend bijna niet te vertellen, mompelde hij. Ik durf niet met die boodschap terugkeren. Och mijnheer, zo wendde hij zich opnieuw tot Brand, zoudt gij u niet willen opofferen en het zelf aan de oude heer Baker mededelen? Gij zijt zeker degene, die de knaap gevonden en aan de klauwen van zijn ontvoerders ontrukkt hebt?

— Dat heeft mijn vriend gedaan, mijnheer, antwoordde Brand. Niet ik.

Hij aarzelde even en vervolgde toen:

— Wees zo goed hier even te wacht-

ten. Ik zal gaan vragen wat ik doen moet. Is het huis van uw vriend hier vandaan?

— Nauwelijks een half uur. Als wij een taxi kunnen krijgen, zijn wij er in tien minuten.

— Kom dan binnen, zei Brand.

De bezoeker trad binnen en Brand liet hem in een kleine spreekkamer, waarvan hij voor alle zekerheid de enige deur van buiten afsloot.

Een paar minuten later kwam hij met zijn jas aan en hoed op terug.

— Mijn vriend is van oordeel, dat ik de oude heer Baker dadelijk moet gaan geruststellen, zei hij. Kom, laat ons maar gauw gaan.

Slechts met moeite onderdrukte Phil een glimlach van zegepraal.

De beide mannen gingen het huis uit, en begaven zich op weg.

Op een paar honderd meter afstand van het huis stond de auto geparkeerd.

De twee mannen stapten in en de auto reed snel weg.

Een kwartier later bezorgde een handlanger van de bende het in geheim-schrift gestelde briefje van Tiger aan het huis in de Victoriastreet.

Het bevatte slechts deze woorden:

« Kom mij te hulp. Ik ben ontvoerd naar een eenzaam huis aan de Theemskade op twee passen afstand van de London Bridge.

CHARLES ».

Raffles bedacht zich geen seconde.

Hij wekte de huisbewaarder, gaf hem opdracht op de kleine Bob te letten, wappende zich en verliet zo snel mogelijk het huis.

Het was toen ongeveer halfvier in de nacht.

HOOFDSTUK VIII

HET ZWAARD VAN DAMOCLES

De auto, waarin Brand met zijn bezoeker was gestapt, reed snel en daar het erg donker was, kon Brand niet zien welke weg werd gevolgd.

De rit had bijna tien minuten geduurd, toen Brand plotseling een ontdekking deed, die de loop der zaken geheel zou blijken te veranderen.

Hij wilde namelijk iets zeggen toen hij zijn mond zonder geluid te maken weer sloot en bij het onzekere licht van een straatlantaarn vol aandacht keek naar het hoofd van zijn begeleider. Onder diens haar vertoonde zich namelijk een lichte streep, en onmiddellijk begreep de jongeman dat die streep veroorzaakt werd, doordat de pruik van de man die hem was komen halen een weinig verschoven was en nu zijn eigen haar liet zien.

Brand schrok hevig, maar had zich spoedig hersteld.

Hij begreep, dat hij en zijn vriend het slachtoffer waren geworden van een sluwe streek, maar ook, dat het misschien nog niet te laat was, om daar de nodige maatregelen tegen te nemen.

Langzaam tastte zijn hand naar de zak, waarin hij wist dat zijn revolver moest zitten.

Maar met moeite weerhield hij een kreet.

De revolver was er niet meer.

Blijkbaar had de man naast hem zich van het wapen weten meester te maken.

Onmiddellijk was Brand geheel zeker van zijn zaak, de zogenaamde vriend van de vader van Bob was een verrader en Raffles verkeerde waarschijnlijk in het grootste gevaar.

Brand bedacht zich geen moment. Zonder veel tijd te verliezen met praatjes of vragen wierp hij zich op de schurk, kneep hem de keel dicht en sloeg hem zo geweldig met de vuist tegen de slaap, dat de man als een zak neer viel.

Daarna opende hij snel het portier en sprong uit de wagen.

Maar de mannen, die op een fiets de auto hadden gevolgd, hadden het gezien.

Zij lieten een fluitsein horen en de chauffeur stopte direct.

Toen echter kon Brand tonen, dat hij als hardloper zijns gelijke zocht. Met een formidabele sprint snelde hij weg, in de richting van de Victoriastraat.

Zijn achtervolgers lieten hun fiets in de steek, keerden terug en sprongen in de auto die keerde en terug reed.

Maar het geluk was de jongeman gunstig gezind. Hij vond bij het omslaan van een hoek een lege taxi en tegen een grote fooi bracht de chauffeur hem binnen enkele minuten naar het huis in de Victoriastreet.

Brand stormde de trap op.

De huisbewaarder kwam hem verschrikt tegemoet.

— Wat is er toch gebeurd, mijnheer? vroeg hij verwonderd. Gij ziet er uit alsof gij een geest hebt gezien.

— Is mijn vriend thuis? vroeg Brand, terwijl hij de man in de borst greep.

— Neen, mijnheer Keary is tien minuten geleden het huis uitgegaan.

Brand had moeite zich staande te houden. Hij begreep nu volkomen de samenhang van het duivels komplot, dat tegen zijn vriend beraamd was.

Men had hem, Brand, het huis uit gelokt, teneinde zodoende zijn vriend te kunnen overvallen. Maar hij zou tonen dat hij zich nog niet verslagen achtte. Hij ging de kamer binnen, waar zij het laatst geweest waren, om een wapen te zoeken, toen hij op de tafel het briefje in geheimschrift vond, dat van hem afkomstig heette te zijn.

Wanhopig sloeg hij zich voor het hoofd.

— En waar vind ik hem nu, riep hij wanhopig. Waar hebben de ellendingen hem heen gebracht?

— Dat kan ik u misschien wel zeggen, mijnheer, klonk een zwakke stem achter hem, van de kleine Bob, die zich in zijn bed had opgericht, afkomstig.

— Zeg het gauw m'n jongen, zei Brand. Wij moeten hem redden, tot ledere prijs.

— Mijnheer Keary is stellig naar het huis gebracht waar Tiger, dat is de chef, altijd komt om zijn bevelen te geven.

En nu vertelde de knaap snel en duidelijk waar zich dit huis bevond, en hoe men er in kon komen.

Brand snelde naar de telefoon en belde Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles op.

Hij wist, dat de brave kerel desnoods alles ondersteboven zou rijden, om spoedig ter plaatse te zijn.

De huishbewaarder kreeg last, goed op de knaap te passen, en niemand binnen te laten, onder welk voorwendsel ook, en de beide mannen begaven zich op weg.

Dicht bij het aangewezen huis parkeerde Henderson de auto in een zijstraat en daarop slopen zij naar de plek, vanwaar zij volgens de aanwijzingen van de knaap, het best het huis zouden kunnen binnendringen.

* * *

In de onderaardse kamer van het hoofdkwartier van de Bende der Raven waren omstreeks dertig mannen bijeen.

Daaronder was er een, die bijna boven allen uitstak en met koele blik rondkeek. Die man was geboeid.

Het was John Raffles.

Een half uur geleden was hij verraderlijk overvallen en ondanks zijn lievig verzet overmand.

Aan het hoofd van de tafel zat Tiger. Zijn ogen schenen de Grote Onbekende wel te willen verslinden.

— Eindelijk hebben wij je dus, bromde hij. Het heeft moeite gekost, dat beken ik en twee mijner mannen hebben het met de dood moeten bekopen, maar wij hebben je nu in onze macht, en dat is de hoofdzaak. En nu wil ik u voor alles deze vraag stellen, John Raffles: wilt gij ons de knaap uitleveren die je ons ontstolen hebt?

— Moet ik daarop antwoord geven? Wees wijzer! antwoordde Raffles kortaf.

— Best. Luister dan goed. Wij zouden je in ieder geval gedood hebben, want je bent al te gevaarlijk voor ons. Bovendien wil ik de dood van onze chef wreken, die jij op je geweten hebt. Maar wij zouden je eenvoudig hebben neergeschoten. Nu je weigert ons de knaap terug te geven, zullen we je folteren tot je om genade smeekt.

Raffles werd door vier krachtige mannen aangegrepen, die hem naar een klein vertrek brachten, voorzien van een hoog aangebracht kelderraam, dat evenwel met een zwaar luik gesloten bleek te zijn. In het midden van dat vertrek stond een soort rustbank van rijk hout, waarvan de gaten naar de

vloer waren bevestigd.

Raffles werd op deze bank geworpen en stevig met touwen vastgebonden, zodat hij zich in het geheel niet bewegen kon.

Nu trad Tiger met gekruiste armen op zijn slachtoffer toe, wierp hem een blik vol haat toe en zei:

— Nu zal ik je zeggen, wat er aanstonds gaat gebeuren. Als je naar boven kijkt, zul je daar een lange, vlijmscherpe dolk zien hangen, in het midden met een blok lood bezwaard. Deze dolk hangt aan een dun touw, hetwelk is vastgeknoopt aan een andere draad, die dwars door het vertrek loopt. Aan dat koord is een langzaam brandende lont bevestigd. Je begrijpt zeker al wat ik nu ga doen? vroeg Tiger met een vals lachje. Zodra de brandende lont het dwarsgespannen koord bereikt, wat dit vlam, en de dolk ploft naar beneden, precies in je hart, John Raffles. Ha, ha. Het is niet kwaad gevonden, nietwaar? Je kan je volstrekt niet bewegen. Maar als je je bedenkt, kun je ons roepen en wij zullen je bevrijden om je de kogel te geven, wel te verstaan. En nu steek ik de lont aan, die een half uur kan branden.

Tiger stak de lont aan, die zich nauwelijks een voet afstand van Raffles' hoofd bevond, zonder dat hij echter bij machte was, het te bereiken.

— Wij laten je nu alleen, zei Tiger op sarrende toon. Je hebt een half uur tijd om je te bedenken.

De bandieten verlieten allen het vertrek, dat slechts verlicht werd door de vonk, die heel langzaam langs de lont omhoog kroop.

De deur viel dicht en Raffles was alleen.

Strak waren zijn ogen op de vonk gevestigd, die vonk die hem de dood zou brengen. Langzaam steeg het vlammetje omhoog, telkens iets dichterbij naar het koord, dat binnen een half uur zou doorgebrand zijn.

Elensklaps viel Raffles iets in.

Hij verzamelde zoveel speeksel als hij kon in zijn mond en spuwde uit alle macht naar de dodelijke vonk. Het was natuurlijk mis.

Nog eens en nog eens herhaalde hij zijn poging. Zijn keel werd reeds droog, toen, met een laatste, wanhopige inspanning, spuwde hij juist tegen de wonk... het keldervertrek was in duisternis gehuld.

Raffles slaakte een lange zucht van verlichting, en begon nu al zijn krachten in te spannen om zich van de touwen te bevrijden, die hem bonden.

De koorden sneden in zijn vlees, maar hij gaf niet op en na een kwartier was hij eindelijk geslaagd.

Hij stond voorzichtig op, ten einde de dunne draden niet te doen breken, greep de vlijmscherpe dolk en trok de ponjaard los. Hij was nu tenminste gewapend. Toen ging hij op het voeteinde van de bank staan en kon nu juist het luik voor het raam bereiken. Hij had nog enkele minuten om het los te maken. Dan zouden stellig de bendeleden weer binnen komen.

Met de dolk sneed hij het hout rond om het slot weg, het luik ging open. Raffles zag de tegels van een binnenplaats, welke de bandieten moesten oversteken, om in de loods te komen, vanwaar de geheime gang naar het dievenhol leidde.

Plotseling zag hij twee donkere gestalten, die blijkbaar moeite deden niet te worden gezien. Zijn hart klopte. Hij meende zijn trouwe vrienden te herkennen. Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak, en wuifde er mee.

Al zijn zenuwen waren gespannen, nog twee minuten en hij zou ontdekt worden.

Maar eindelijk schenen de twee mannen het sein te hebben gezien. Snel

kwamen zij naderbij. Raffles had zich niet vergist: het waren Brand en Henderson.

— Spreek geen woord, fluisterde Raffles. Zij zijn hiernaast. Steek mij je handen toe, James, zodat ik mij daaraan kan optrekken.

De reus deed wat van hem verlangd werd.

Aan zijn krachtige armen trok Raffles zich naar buiten.

Maar nog nauwelijks was hij halfweg door het keldergat of de deur werd helder verlicht.

Kreten van woede klonken.

Tiger, die als eerste was binnengekomen, trok zijn revolver en schoot. De kogel drong juist naast het lichaam van Raffles in de raampost.

Maar het zou de laatste kogel zijn, ooit door het bendehoofd afgeschoten.

Brand mikte slechts even op de schurk het schot knalde, de kogel drong Tiger midden in het voorhoofd...

Raffles sprong op.

— Weten jullie de uitgang? vroeg hij.

— Ga maar gauw mee, antwoordde Brand opgewekt.

Als hazen snelden de mannen over de binnenplaats, terwijl hun nog enige schoten achterna werden gezonden.

Ze bereikten de straat, nog voor de bandieten hen hadden kunnen inhalen...

Vijf minuten later zaten zij veilig en wel in de auto, die hen in snelle vaart naar het huis in de Victoriastreet terugbracht, vanwaar de kleine Bob aanstonds naar een veiliger oord werd overgebracht, in afwachting, dat zijn vader hem zou komen afhalen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De gefingeerde zelfmoord

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,- VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,- of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,-, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,- of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).
NAAM : .....
ADRES : LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266